

INTRIKY A VÁŠNĚ KRÁLOVSKÉHO DVORA

KRÁLOVÍ
OBLÍBENÍ

HAROLD GATUS

Intriky a vášně
královského
dvora

Královi oblíbení

Harold Gaius

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 49. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Harold Gaius
Obálka a grafika © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-26-5 (epub)
ISBN 978-80-53005-27-2 (mobi)
ISBN 978-80-53005-28-9 (PDF)

Anotace

Roku 1579 skotský král James VI. začíná samostatně vládnout, doposud totiž jeho zemi místo něj řídili regenti, a k velké nelibosti lordů má blízké přátelství s o dvacet čtyři let starším skotsko-francouzským šlechticem Esmém Stuartem. Co všechno budou vznešení páni ochotni udělat, aby jejich přátelství, o kterém si někteří z nich myslí, že by mohlo být i něco víc, překazili?

O třicet pět let později, v srpnu roku 1614 Jamesovi, jenž je už nějakou dobu i anglickým panovníkem, padne na lovu v Apethorpe do oka téměř dvacetiletý George Villiers. Vladař, o němž je známo, že se rád pohybuje ve společnosti mladých a hezkých mužů, je jeho krásou velmi uchvácen a mladík se tak rychle dostane k anglickému dvoru. Ani jeden z nich však v té době netuší, že jejich setkání nebylo pouhou náhodou, ale součástí plánů odpůrců tehdejšího krále oblíbence Roberta Carra, hraběte ze Somersetu.

Jedná se o historický román s prvky LGBT.

*„Smutek nikdy nekončí, ale mění se. Jest to průchod, ne místo k pobytu.
Smutek není známkou slabosti ani nedostatku víry: jest to cena lásky.“*
Královna Elizabeth I. (vlastní překlad autora)

VAROVÁNÍ!

Tento příběh, stejně jako celá série Intriky a vášně královská dvora obsahuje scény, které nemusí být pro každého čtenáře přijatelné: jedná se zejména o velký věkový rozdíl mezi některými postavami, sex osob, které by v dnešní době byly pod hranicí zákona, ale v době, v níž se příběh odehrává, je toto normální. Dále obsahuje vraždy, násilí, znásilnění...

Autor doporučuje knihu pro čtenáře starší 18 let.

Předmluva

Milí čtenáři,

na začátek bych chtěl říct/upozornit, že v Anglii, Irsku a Skotsku v době, o které píšu, používali juliánský kalendář a nový rok začínal 25. března. Takto to v Anglii a Irsku fungovalo až do roku 1752, kdy došlo ke sjednocení kalendářů juliánského a gregoriánského. Skotsko začalo mít nový rok 1. ledna od roku 1600, ale juliánským kalendářem se taktéž řídilo až do roku 1752. Proto, aby nedocházelo ke zmatku v letopočtech, zavedlo se duální datování. Tudíž například poprava krále Charlese I. se konala 30. ledna 1648 podle starého stylu a 30. ledna 1649 podle nového stylu. Odpovídající datum v gregoriánském kalendáři je 9. února 1649.

Ve Francii se nový rok změnil na 1. ledna od roku 1564 a na gregoriánský kalendář přešla 9. prosince 1582. Další den byl 20. prosince 1582.

Vzhledem k této skutečnosti používám starý styl a juliánský kalendář i v tomto příběhu.

Na konci taktéž najdete seznam všech vystupujících postav a slovníček pojmů.

Váš

Harold Gaius

Prolog: Červen 1566 – červenec 1567

Skotské království

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

NASTAL večer, 19. června 1566, a královna Marie Stuart, jež, ač jako vládkyně skotská vládla, verzi francouzskou jména svého používala, seděla v posteli u sebe v komnatách v Edinburghském hradě, v náručí držíc děťátko, jež se jí ten den narodilo, ačkoliv slehnutí vůbec lehce neprobíhalo, vyčerpalo ji, přesto však štěstí pociťovala a z chlapce malého oči spustiti nedokázala. Rozhodla se jej na počest otce svého zesnulého, krále Jamese V., pojmenovati.

„James Stuart, vévoda z Rothesay,“ promluvila. „Veliký osud tě čeká. Ne pouze skotským, nýbrž i vládcem anglickým se staneš. Jednou získáme trůn Elizabethin. Věřím tomu. Na něj nárok máš, třebaže prastrýc můj, král Henry VIII., nás z následnictví vyňal. Jsi prapravnukem Henryho VII. jak ze strany mé, tak i z otcovy, víš? Pocházíš z krve nejen Stewartů, ale i Tudorů. A Elizabeth bezdětná jest, v tomto jsem ji převýšila.“

Panovnice políbila synka svého na čelo a následně jej předala kojné, aby jej nakrmila a pak chůvě odnesla, poté se do polštářů položila, a jelikož se unaveně cítila, zanedlouho usnula.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O přibližně roku půl později, 17. prosince 1566, se na hradě Stirling křtiny vévody z Rothesay konaly. K nelibosti velké bratra Mariina polorodého, Jamese Stewarta, hraběte z Moray, a šlechticů dalších, v obřadě katolickém proběhly. Nelíbilo se jim to hlavně proto, že ve Skotsku se kalvinismus vynášal.

„Já jsem katolička, a syn můj se též jím stane,“ pronesla vladařka, když se ji hrabě z Moray snažil ke změně názoru přemluvit.

„Církev skotská ale reformovaná jest. Ty od víry své odstoupiti nechceš, budiž – Však domnívám se, že jakožto královna bys měla víru země své přimouti. – leč Jimovi z lardů nepřátelé nečiň,“ odvětil, ale ona jej neposlouchala.

Za kmotry princovi šli: vládce francouzský, král Charles IX., jehož John III., hrabě z Ligny, zastupoval; panovnice anglická, Elizabeth, reprezentována Francisem Russellem, druhým hrabětem z Bedfordu; a Emmanuel-Philibert, vévoda ze Savoje, jenž místo sebe velvyslance Philiberta du Croca poslal, a pokřtili jej jako Jamese Charlese.

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

O měsíc a týdnů tři později, 10. února 1566, utrpěl následník trůnu ztrátu první. Otce jeho, Henryho Stuarta, zavraždili ve Starém proboštském domě v Kirk O'Field v Edinburghu. Ten den ráno tam prach střelný vybuchl a krále a sluhu jednoho mrtvé v sadu nedalekém našli, v důsledku exploze ale nezemřeli, někdo je buď udusil, nebo uškrtil.

Hrabě z Moray – a taktéž mnoho pánů vznešených – okamžitě Jamese Hepburna, čtvrtého hraběte z Bothwellu, o němž věděl, že miluje Marii, začal vinit. I ji samotnou podezřival, a to zejména kvůli domněnce, že také vůči hraběti z Bothwellu něco cítí. On sám však mezi pachatele možné rovněž patřil, protože všeobecně známo bylo, že Henryho nenávidí, stejně jako James Douglas, čtvrtý hrabě z Mortonů. Nakonec ale lidé obecně za odpovědného pouze hraběte z Bothwellu považovali a 12. dubna 1567 se konal soud jeho. Na žádost otce králova, Matthewa Stewarta, hraběte z Lennoxu, jej soudil parlament. Matthew chtěl odklad soudu, aby mohl důkazy o vině hraběte z Bothwellu získati, což mu nepovolili, a tak Jamese Hepburna, za nepřítomnosti hraběte z Lennoxu a bez důkazů proti němu předložených, po procesu sedmihodinovém obvinění všech zprostiti.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O jedenáct dní později se královna nacházela ve Stirlingu. Dorazila tam před dny dvěma, neboť toužila vidět syna svého malého, již desetiměsíčního, jehož v březnu Annabell Murray, hraběnka Mar, s níž se přátelila, a manželovi jejímu, Johnu Erskinovi, hraběti Mar, předala, aby jej na hradě vychovali.

„Již, madam? Nezdržíte se déle?“ otázala se Annabell vladařky, s níž stála v komnatách princových a jež jí oznámila, že den následující ze Stirlingu odjede.

„Ráda bych, ale jest nutno se zítra zpět do Edinburghu vydati,“ odvětila dotazovaná a položila Jamese do kolébky. „Vyrazím hned z rána, nemusíte mne vyprovázeti, avšak brzy Jima opět navštívím.“

„Jak si přejete, Vaše Milosti.“

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

Panovnice přesně, jak se rozhodla, hned den druhý po rozhovoru s hraběnkou Mar, Stirling opustila, přesto se do Edinburghu až téměř za týdny dva navrátila. Cestou totiž potkala hraběte z Bothwellu, jenž na hrad Dunbar ji odvedl a s nímž do města hlavního přijela. O devět dní později, 15. května, se za něj v opatství Holyrood provdala. Svatba jejich – během níž nad branami paláce visely verše z Ovidia: *Mense malas maio nubere vulgus ait.*¹ a lidé si šuškali: „Chlípníci žení se v měsíci květnu.“ – se podle obřadů protestantských konala a královna při ní ženichovi svému titul vévoda z Orknejí udělila.

Marie věřila, že sňatek její jest podporován šlechtici, leč mýlila se. Všichni, katolíky – Ti navíc považovali svazek za neplatný, protože rozvod Hepburnův neuznávali. – i protestanty, hlavně nejvíce šokovalo, že vzala si muže obviněného z vraždy chotě svého předchozího.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O ničem z toho však syn vladařčin ani ponětí neměl. Stejně jako nevnímal, když ještě tentýž měsíc do Stirlingu zavítal vévoda z Orknejí, jenž jej chtěl z hradu odvézt, proti čemuž se hrabě Mar postavil.

„Uvědomte si, laskavě, s kým hovoříte. Jsem panovníkem vašim!“ vztekal se manžel Mariin, leč ničemu tím nepomohl. Hrabě Mar se přesvědčiti nenechal.

„Její Milost si přeje, aby princ zůstal zde, a dokud od ní neuslyším nebo neobdržím potvrzení písemné, že do Edinburghu jej s vámi smím poslati, tak vám jej prostě nevydám.“

Vévoda s hrabětem ještě chvíli vedl spor, ale nakonec se vzdal, vyhoupl se do sedla oře svého a rozhněvaně odcválal pryč.

„Dobře, že jste mu jej nedal,“ objevila se za Johnem žena jeho, „kdo ví, co by s ním, s chudákem, udělal. Člověku tomu naprosto nedůvěřuji.“

„Já taktéž ne. Nechápu, co to tu Marii napadlo. Vzítí si jej! Vraha chotě svého!“

¹ Prostý lid říká, že je špatné se ženit v měsíci květnu.

Hrabství Haddingtonshire, Carberry Hill

Dny následující byly pro všechny napětí plné. Dvacet šest skotských *peerů* totiž proti vládce a vévodovi z Orknejí armádu shromáždilo a 15. června se s nimi a se stoupenci jejich na poli bitevním u Carberry Hill setkali. Příznivci královny nesli prapor lva skotského, protivníci její transparent, jenž scénu vraždy Henryho Stuarta a Jamese malého plačícího znázorňoval a na němž stálo heslo: *Sud' a pomsti mou věc, ó Pane*.

Nakonec se ale nekonala bitva žádná, protože během vyjednávání mezi stranami oběma se síly vladařčiny zmenšovaly, jak muži dezertovali, ona sama se pak vzdala a vévoda z Orknejí uprchl.

Hrabství Kinross-shire, jezero Loch Leven

O měsíc a devět dní později, 24. července, seděla Marie v posteli v komnatě na hradě Loch Leven a přemýšlela. Poté, co kapitulovala, ji šlechtici odvezli do Edinburghu – Tam ji davy, příjezd její sledující, odsoudily jako cizoložnici a vražedkyni. – a v noci následující ji uvěznil v Loch Levenu, kde před dny třemi potratila. Čekala dítě s vévodou z Orknejí, s nímž ležela v Dunbaru ještě předtím, než manželé se stali.

A nyní jsem ztratila i korunu, pomyslela si, neboť od ní před chvílí odešli lardi, jež donutili ji ve prospěch syna jejího malého, teprve třináctiměsíčního, abdikovati.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

Korunovace Jamesova o pět dní později v kostele Holy Rude ve Stirlingu proběhla. Trvala celkem hodiny tři a kázání při ní reverend John Knox vedl, krále držela hraběnka Mar, hrabě z Athollu nesl korunu čestnou, hrabě z Mortonů žezlo a hrabě z Glencairnu meč.

Biskup z Orknejí vládce pomazal a hrabě z Athollu mu položil korunu na hlavu. Hrabě z Mortonů následně jménem vladařovým přísahu korunovační pronesl, čímž proces skončil a hraběnka Mar odnesla monarchu zpátky na hrad, kde jej od té doby podle pravidel církve skotské vychovávali, navzdory tomu, že matka jeho jej jako katolíka pokřtiti nechala.

Během obřadu se také přečetly tři listiny. První z nich svěřovala regentství v období nezletilosti panovníkovi do rukou hraběte z Moray, ve druhé se královna Marie vzdávala koruny a království a třetí jmenovala radu, jež vládnout spolu s hrabětem z Moray měla.

Kapitola 1.: Přítomnost: srpen 1614

Anglické království

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

„KDO jest ten chlapec v modrém?“ otázal se král James VI. a I. společníků svých dvou, sira Francise Bacona a Johna Grahama, čtvrtého hraběte z Montrose. Muže mladého, s vlasy kudrnatými, kaštanově hnědými, nakrátko střiženými, si teprve před chvílí všiml, uchvátil jej však natolik, že více se na nic jiného soustředit nedokázal, ani na lov probíhající, ježž on sám pořádal.

„George Villiers, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl John, šlechtic vysoký s očima zelenýma a vlasy mírně vlnitými, ebenově černými, jenž stejně jako panovník měl přízvuk skotský. „Syn venkovského gentlemana zesnulého, sira George Villierse.“

Vládce pohlédl na objekt zájmu svého a pak opět na hraběte z Montrose. „Podle toho, v šatu jakém oděn jest, pochybuji, že by pocházel z poměrů bohatých.“ *Byť v tom stále vypadá velmi krásně.*

„No, po smrti sira Villierse se rodině jeho příliš nedaří.“

„Rozumím.“ Vladař zrak zpátky na George upřel, ten po chvílce se otočil, a když uzřel, kdo se na něj dívá, zrudl a zase se odvrátil. On ale se sledováním nepřestal. Sice věděl, že nezdvouřile jedná, leč pomoci si nedokázal. Pozorovaný se po době nějaké ještě jednou ohlédl, takže se usmál, čímž způsobil, že znovu zčervenal. *Musím jej poznati.* „Chci se s ním seznámiti!“

„Ihned se pro něj vydám, Sire,“ odvětil Francis, muž postavy menší, černooký, s vlasy rovnými, tmavými, skoro až černými, a plnovousem, než však slova svá mohl v činy proměnit, James řekl:

„Ne, počkati! Přiveďte jej k potoku, tam se s ním setkám.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Sir Bacon sklonil hlavu na znamení poklony a rozjel se úkol splnit.

George pozoroval přítele svého, Johna Eliota, mladíka vysokého, hnědovlasého, jenž na káň prolétající střílel, a přemýšlel. Na lov jej prokurátor generální Anglie a Walesu, sir Francis Bacon, pozval, ačkoliv on nechápal proč.

Vždyť pouze člověk obyčejný jsem, nevynikám ničím zvláštním, z důvodu jakého mne sem tedy vzal? zeptal se sám sebe již poněkolikáté, odpověď ale stále nenalézal. Potěšilo jej to však. Lhal by, kdyby opak tvrdil, jelikož

obvykle se událostí takových to neúčastnil. Naposledy před lety dvěma ve Francii, kde tehdy roky dva ve společnosti Johnově strávil a kam odjel na přání matčino. Chtěla, aby se naučil způsobům vybraným, také se tam zdokonalil v šermu a v tanci a získal znalost jazyka francouzského.

George se ohlédl, neboť si uvědomil, že pozorován jest, a uviděl muže staršího, s vousy a vlasy hnědými, oblečeného v šatu černém, draze vypadajícím, panovníka samotného. Zrudl a obrátil se zpět, pohled monarchův ale na sobě cítil dál. *Proč takto pohlíží na mne? Neznáme se a nezdvořilé jest upřeně na lidi cizí zíratí. Copak si vědom toho není?*

Snažil si vladaře nevšímat a soustředit pozornost svou na Johna, jenž šel pro káně úspěšně sestřelené, jenže marně, nakonec se na něj opět podíval. Vládce se usmál, v důsledku čehož znovu zčervenal a otočil se dopředu právě ve chvíli, kdy se John vrátil s úlovkem svým, jež mu ukazoval s radostí v očích oříškově hnědých a výrazem hrdosti ve tváři. „Výborně,“ pochválil jej, když vtom jej najednou oslovil sir Bacon, což způsobilo, že sebou trhl leknutím. „Můj pane?“

„Omlouvám se, neměl jsem v úmyslu vás vyděsiti, jsem zde jen proto, abych vás odvedl k potoku. Chce se totiž s vámi setkatí král.“

George vykulil oči. „Co prosím?“

„Ano, jest tomu tak, přeje si vás poznati. Pojedme tedy, nechati jej čekati příliš dlouho nezdvořilé jest.“

„Já... já ji-jistě...“

„Nemusíte se ničeho obávatí.“

„Ne? Vždyť se poprvé setkám s Jeho Veličenstvem.“

„Já vím, avšak věřte mi, on člověk hodný a milý jest.“ Prokurátor generální se na muže mladšího povzbudivě usmál a rovněž jako on pobídl koně k chůzi, přičemž přemýšlel. Velmi dobře si uvědomoval, že záměry, jež se spojenci svými, ohledně Jamese a George vymyslel, jsou vůči nim nespravedlivé, ale nešlo činiti jinak. Potřebovali monarchu z vlivu hraběte ze Somersetu dostati a George za patričního k účelu tomuto považovali. Byl totiž přesně dle vkusu panovníkova: mladý, krásný a chytrý.

I já sám bych jej chtěl poznati důvěrněji, přiznal v duchu, leč nahlas slova tato nevyjádřil, ani nesměl. Navenek vždy lásku pohlaví stejného odsuzoval a nemohl si skandál veřejný dovoliti, kdyby pravda napovrch vyplula. Navíc, pakliže by s Georgem spal, podvedl by choť svoji milovanou, což by si nikdy neodpustil. V tomhle netoužil napodobovat vladaře, jenž královnu neustále podváděl, čemuž on nerozuměl. Podle něj si od manžela chování takovéto nezasloužila. Nyní by se však dalo říci, že mu v nevěře napomáhám. Jenže nelze konati odlišně. Jedině přítomnost milence nového způsobí pád Somersetův.

Neměl bych ale Georgovi o záměru povědět? napadlo jej najednou. Aby se připravil. Leč, jest asi lepší mlčeti. Nebude alespoň nucen lháti a něco předstírat. No, buď jak buď, ať dozví se o tom, či nikoliv, doufám, že krále neodmítne. Ostatně matka jeho se může myliti, muži jej možná vůbec nepřitahují, anebo... Co když se mu nezalíbí James samotný? Přec jen nevyčníká krásou přílišnou. A za další, George právě ve věku příhodném pro hledání nevěsty jest. Tedy, pokud již s někým není, nemusel se s tím lady Rayner svěřiti. Raději se jej zeptám. „Poslyšte, chlapče, tak jsem si uvědomil, za pár dní již věku dvaadvacátého dosáhnete, to již čas na ženění máte.“

„Já vím,“ odpověděl George, přestože moc nechápal, proč se sir Bacon zabývá zrovna tímhle. „Doposud jsem však tu pravou nenalezl. Chci se totiž z lásky, ne pro peníze a postavení oženiti. Byť matka se mi určitě pokusí ženu z rodu bohatého najíti bez ohledu na přání mé.“

„Rozumím,“ přikývl Francis, a jelikož dorazili k potoku, stejně jako George seskočil z koně a poklonil se před monarchou, jenž tam již čekal ve společnosti hraběte z Montrose. „Vaše Veličenstvo, dovolte, abych vám představil George Villierse.“

„Vaše Veličenstvo.“ Uvedený hlavu na znamení úcty sklonil. *Hlavně se před ním nezahanbi, nebo jej něčím nedopatřením neuraz!*

„Georgi,“ usmál se vládce, zatímco prokurátor generální a hrabě z Montrose se vzdálili, aby jim alespoň zdání soukromí dodali. „Pohlédni na mne.“

Oslovený poslechl, tudíž si jej vladař mohl konečně pořádně prohlédnouti. Viděl, že má obličej srdcovitý, čelo vysoké, pleť porcelánově bílou a vousy žádné. *Ach, on jest tak nádherný. Do očí jeho bych se věčně vydržel dívat.* „Z blízkosti této jsi ještě krásnější, než jsem se domníval.“

George zrudl. „Děkuji.“ O královi se nedalo říci, že by vzhledově byl nějak pěkný, měl víčka oční povislá a nos velký, přesto jej považoval za docela přitažlivého.

Panovník ke společníkovi svému přistoupil blíže, jenže v té chvíli zavrával, takže se jej rychle zachytil, aby nespadl.

„Jste v pořádku, Vaše Veličenstvo?“ V hlase Georgově šlo jasně znepokojení slyšeti.

„Ano, jsem. Nestrachuj se,“ odvětil monarcha a v duchu proklel potíže s nohama, jimiž trpěl již od dětství. Chodit se až v pěti letech naučil, a i teď v dospělosti na nich občas nestabilní býval, kvůli čemuž se často o muže vedle sebe musel opírat.

James George, jenž opět sklopil zrak k zemi, uchopil pod bradou a přinutil jej se zase podívat na něj. „Oči tvé jsou krásné. Barvou svou připomínají mi vodu v moři,“ prohlásil, čímž způsobil, že znovu zčervenal.

„Děkuji.“

Vládce se usmál, a ačkoliv se snažil, nezvládl více odolávat a George políbil. Nejprve se jen lehce dotkl rty svými jeho a teprve po odezvě kladné polibek prohloubil.

Ach bože, on líbá naprosto výtečně, usoudil George poté, co se vzpamatoval z šoku prvotního, a přestože vnitřně věděl, že by měl, nijak se nebránil. Nedokázal to.

„Jsi nádherný.“ Vladař se od společníka svého odtáhl a přejel mu prstem po rtu spodním. „A já tě tolik chci,“ dodal a chystal se jej ještě jednou políbiti, jenže on v té chvíli od něj o několik kroků poodstoupil.

„Vaše Veličenstvo, já –“

„Vaše Veličenstvo!“

Oslovený frustrovaně zavrčel a zamumlal něco, z čehož George zachytil pouze „chvilku sám“, pak ohlédl se a uviděl Roberta Carra, hraběte ze Somersetu, šlechtice mladého s vlasy světle hnědými, knírem a bradkou, očima černýma, výrazem pyšným ve tváři krásné a náušnicí v uchu pravém.

„Sire,“ hrabě z koně seskočil a poklonil se, „asi bychom se měli vydati zpět. Brzy se setmí.“

Panovník se rozhlédl kolem. *Ach, ani jsem si nevšiml, že ten den tak rychle utekl.* „Pravda. Dejte tedy družině pokyn k návratu.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Robert znovu vysekl poklonu, vrátil se do sedla oře svého a ještě než se rozjel pryč, vrhl zlý pohled na George, jemuž vládce následně řekl:

„Pojed' se mnou.“

„Kam, Sire?“

„Do paláce. Tady v Apethorpe. Mohl bys v komnatách mých zůstatí přes noc.“ *O níž doufám, že ji spolu příjemně strávíme.*

George zavrtěl hlavou. „Ne.“ *Ne, ne, ne.*

„Ne? Proč ne?“

„No, já... já... já... Víte, já –“

„Georgi,“ přerušil James blekotání jeho. „Pověz, ležel jsi již někdy se ženou? Nebo s mužem?“

George, ač zaskočen, že se jej král tak napřímo ptá, přikývl. „Ano, ale...“

„Ale?“

„Ale já... já...“

„Co se děje?“

„Já...“ *Musím říci pravdu. Jinak odmítnutí mé nepochopí a já nechci, aby se urazil.* George se zhluboka nadechl a pronesl: „Měl jsem přítele. Daniel Summers se jmenoval. Byl starší než já, a já... zamiloval jsem se do něj a myslel, že city tytéž chová i on ke mně, jenže jsem se zmýlil. On... on... on mne...“

„Co?“ Vladař nechápal, proč společník jeho tak váhá, pak jej však možnost napadla. „Zneuctil tě?“

„A-ano... a já... já potom... uprchl jsem od něj a od té doby jsem jej neviděl.“

Ach bože, chudák chlapec. „Oh, jest mi moc líto, že sis utrpením takovým prošel, věz však toto. Já nejsem stejný. Neublížil bych ti a ani bych neudělal nic, co by se ti nelíbilo. Nikdy. V tomhle mi můžeš věřit.“ James George jemně po tváři pohladil a v té chvíli k nim opět přijel hrabě ze Somersetu, jenž oznámil:

„Všichni jsou již připraveni k odjezdu, Sire.“

„Dobře, vraťte se s nimi do paláce. Já tam dorazím později.“

„Ale co bezpečnost vaše?!“

Panovník se zamračil. „Já jsem se vyjádřil nejasně?“

„Ne, Vaše Veličenstvo.“ Robert hlavu na znamení poklony sklonil a ještě než odjel, pohlédl na George, jenž v očích jeho zahlédl vztek a jenž následně váhavě promluvil:

„Vaše Veličenstvo, dovolíte-li, vskutku byste neměl jezdit sám, pan hrabě –“

„Nepojedu sám, nýbrž s tebou. A támhle jest Bacon s Grahamem a rovněž tu jest stráž moje osobní.“

George sledoval směr pohledu monarchova a spatřil vojáky dva, jichž si předtím nevšiml. Uvědomil si, že taktéž jako Francis a John museli polibek jejich uzříti, tudíž znovu zrudl. *Bože, to ostudné jest. A co když se o tom někde zmíní? Ne, snad ne. Leč co jestli přec jen ano? Vždyť církev zakazuje chování takovéto. Nezdá se však, že král by si starosti dělal. Přesto –*

Pojďme se ještě trochu projeti, než vrátíme se do Apethorpe Hall,“ pronesl James, čímž společníka svého z myšlenek vytrhl.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Muž mladý přešel ke koni svému, jenž se o kousek dál pásl, vyhoupl se do sedla a přešel zpět za vládcem, jenž již také na oři seděl.

„Zdá se, že se věci kloní k dobrému,“ poznamenal sir Bacon poté, co se stejně jako hrabě z Montrose rozjel za vladařem a Georgem.

„Ano,“ souhlasil John, sňal z hlavy klobouk a prohrábl si vlasy. „George krále patrně velice zaujal, což dobré jest, přec potřebujeme jej z vlivu Carrova dostat.“

„Já vím, ale říkal jsem si...“

„Co?“

„No, zdali se chyby nedopouštíme. Vždyť ovlivňujeme životy jejich, což nespravedlivé jest vůči oběma z nich. Navíc, ten chlapec jest ve věku, kdy nevěstu by si měl hledati, a ne rozptýlením pro panovníka býti.“

„Bacone,“ hrabě z Montrose si povzdechl, „záměr náš *jest* nutný a chybou není. Uvidíte, nakonec se ukáže jako prospěšný.“

„Jenže... Co jestli jej odhalí? Dokážete si představití hněv Jeho Veličenstva?“

„Neodhalí. Nemají jak,“ ubezpečil jej John a oba jeli dále mlčky, dokud Francis opět nepromluvil:

„Abych přiznal, nerozumím věci jedné.“

„Povídejte.“

„Mary Rayner až příliš ochotně nabídla syna svého pro účely naše. Nechápu ji. Z důvodu jakého tak učinila?“

„Z jednoduchého a velmi prostého,“ začal vysvětlovat hrabě z Montrose. „Získá-li George pozici nějakou u dvora – v což doufáme všichni – poměry jeho majetkové se zlepší, a tím i její. Jde jí totiž především o peníze. Já ji znám déle než vy, takže to mohu potvrditi a také vám povím, že něco podobného již jednou vykonala.“

„Cože?“ Prokurátor generální na Johna pohlédl s údivem v očích. „Kdy?“

„V roce šestnáct set devět. Tehdy, protože stejně jako teď po penězích toužila, se rozhodla chlapce toho využítí a zařídila, aby se setkal s Danielem Summersem –“

„Hrabětem z Lancasteru?“

„Ano. George ale o přičinění jejím netušil – na čemž se, hádám, nezměnilo nic – a zamiloval se do něj, leč Summers jej pouze kvůli vzhledu jeho chtěl.“

„Udělal mu něco?“

„Úplně jist si nejsem, myslím však, že ano.“

„Chudák.“ Francis se podíval na jezdce před sebou. Čím dál více litoval, že George způsobem tímto využívají. „Možná by bylo dobré ten záměr vskutku ukončiti.“

„Nikoliv. Navíc již jest pozdě přemýšleti takto, karty již rozehrané jsou.“

„Ale co jestli mu král ublíží? Nebo... co pokud od něj George uteče a on se kvůli tomu rozhněvá a potrestá jej? Nemohu –“

„Bacone, dosti! Zbytečně se obáváte. James mu nic neudělá. Vždyť sám vidíte, jak rozmazluje Carra. K Georgovi se určitě bude chovati způsobem stejným.“

„No, snad se nemýlíte,“ povzdechl si prokurátor generální a taktéž jako John pobídl oře k zastavení. Muži před nimi totiž provedli totéž a oni se chtěli ve vzdálenosti uctivé držet, aby jim alespoň zdání soukromí dodali.

„Jest ti chladno?“ otázal se panovník, neboť poté, co slezli z koní, zpozoroval, že se George trochu třese navzdory pláští oblečenému.

„No, docela ano,“ zněla odpověď, takže si okamžitě sundal oděv vlastní svrchní a přehodil mu jej přes ramena.

„Vaše Veličenstvo?“ George se nedokázal ubránit výrazu překvapenému, tohle neočekával.

„Co? Řekl jsi, že ti chladno jest a já chci, aby ses cítil dobře.“

„Tak děkuji.“

Vladař se usmál a pohladil společníka svého, jenž opět zrudl, po tváři. Považoval za roztomilé, když se červenal a nechápal, jak mu Daniel ublížiti mohl. Znali se sice jenom chvilku, leč již teď si troufl tvrdit, že si nezaslouží, aby se s ním jednalo zle a byl připraven jej chránit, kdyby se o to někdo pokusil. Natolik jej uchvátil. „Pojď.“ Vzal jej za ruku a zamířil k lavičce nedaleké, kde se oba posadili. „Tak mi o sobě něco pověz.“

„A co byste si přál věděti?“ George se více zachumlal do hezky hřejícího pláště monarchova, jež z látky příjemné ušili.

„Všechno. Pro začátek mi ale třeba prozrad', co obvykle děláš ve chvílích odpočinku?“

„Většinou čtu nebo maluji a často také jezdím na projížďky s bratrem svým.“

„Takže do společnosti moc nechodíš?“

„No... občas zajdu na tancovačku. Rád totiž tancuji.“

„Vskutku? Přijď tedy za čtrnáct dní v sobotu do paláce Placentia. Na ples.“

„Já?“ George vykulil oči.

„Ano. Či zde jest potíže nějaká?“

„Ne, není. Já přijdu. Jen jste mne překvapil. V životě by mne nenapadlo, že si mne někdy vůbec všimnete, natož abyste mne na bál svůj pozval.“

„Proboha, chlapče, jak by si tě mohl někdo nevšimnouti? Vždyť velmi krásný jsi.“

„Děkuji.“ Muž mladý již po několikáté zrudl.

James se usmál a dotaz další položil: „A co divadlo? Chodíš tam?“

„Naskytne-li se mi ta příležitost, což stává se zřídka, tak ano. Hry od Shakespeara se mi líbí nejvíce.“

„Vskutku? I mně.“

„A potkal jste jej někdy osobně?“

„Ano, jest... člověk docela zvláštní.“

„Já bych se s ním také chtěl setkat, v divadle jej již ale asi neuvidím. Prý z Londýna zpátky do Stratfordu odešel.“

„Slyšel jsem o tom,“ přikývl panovník. „A pověz, říkal jsi, že rád čteš, jaké knihy se ti líbí?“

„No... asi nemám oblíbené, čtu všechno.“

„To já převážně cestopisy, protože díky nim se na místa různá ve světě podívám. Jinak se nikam nedostanu. Vlastně, nepočítám-li stěhování ze Skotska do Anglie, tak toliko jednou jsem hranice království svého opustil.“

„Chápu.“

„A co ty? Navštívil jsi někdy zemi cizí?“

„Francii. Strávil jsem tam roky dva spolu s Johnem Eliotem.“

„Eliot jest ten mladík hnědovlasý, v jehož společnosti ses předtím nacházel?“

„Ano.“

„Mhm. Jste si blízcí?“

„Celkem ano.“

„Jest mezi vámi více než přátelství pouhé?“ zeptal se monarcha a poté, co na něj George překvapeně pohlédl, pronesl: „Asi ne, že? Vzhledem k události s Danielem.“

„Ne,“ přisvědčil George a opět zčervenal. *Proboha, proč mi pokládá otázky takové?* „Jsem jenom přátelé. Jemu se pouze ženy líbí a neví, že mně i muži. A ani se o tom dozvědět nesmí. Nechci jej ztratit, jelikož on lásku takovouto odsuzuje a... asi má pravdu... Jinak by církev jistě tento druh vztahů nezakazovala, kdyby nešlo o špatnost.“

„Ne, chlapče, přítel tvůj se mýlí a rovněž církev samotná. Láska nikdy špatná není a jest jedno, jestli jest mezi osobami pohlaví stejného neb opačného. Přec každý si zaslouží ji prožít, nemyslíš?“

George váhavě přikývl. „Asi ano.“

„Určitě ano.“ Vladař společníka svého jemně po tváři pohládl. „A co rodina tvá? Máš bratry či sestry nějaké?“ *Hloupost! Vždyť zmínil, že jezdí s bratrem na projížďky.*

„Celkem sedm. Pět starších, přičemž první čtyři nejstarší z manželství otceva předchozího pochází, a dva mladší. A měl jsem ještě jednu sestru, starší polorodou, jež bohužel dvacátého března roku loňského zemřela. Co rodičů mých týče se... otec již nežije, zesnul před devíti lety. Matka se nedlouho poté znovu vdala, leč manžel její, William Rayner, tentýž rok umřel, avšak v době současné se jí sir Thomas Compton dvoří.“

„Ztráta tvoje mne mrzí. Chápu, jak musel ses cítit. Já již přišel o spoustu blízkých. Otce zavraždili, tehdy sedm měsíců pouhých mi bylo, matku o roků dvacet později popravili, vinou vlastní jsem lásku svoji první, Esmého, ztratil a s Anne... No, Bůh se zřejmě rozhodl, že nám nedopřeje dětí mnoho.“

„Ach, to jest mi líto.“

„Děkuji,“ odvětil vládce a zamyslel se. Ačkoliv Marie Stuart zemřela až v dospělosti jeho, tak ji stejně jako Henryho Stuarta nikdy nepoznal. Nejprve ji totiž dvacet šest *peerů* skotských, již se obrátili proti ní a manželovi jejímu třetímu, Jamesovi Hepburnovi, vévodovi z Orkneji, věznilo na hradě Loch Loven a pak sestřenice otce jejího, královna Elizabeth, v Anglii, kam se jí povedlo utéci a kde nakonec o hlavu kvůli atentátu na panovnici přišla.

Monarcha si povzdechl a pohlédl na George, jenž opíral se o opěradlo la-
vičky a usínal. *Jsi nádherný*, pověděl mu nejprve v duchu a poté jej nahlas oslovil: „Chlapče?“

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ George se královi přímo do očí tmavě hnědých podíval, vzápětí ale pohled opět rychle sklopil.

„Již jsi unaven?“

„No... trochu.“

„Dobře, již tedy pojedeme do paláce. Vlastně jsem již docela hladový. Co ty?“

„Také,“ přiznal muž mladý, rovněž jako ten starší vstal a zamířil ke koním. Nasedli na ně a následování sirem Baconem, hrabětem z Montrose a stráží vladařovou vyjeli směrem k Apethorpe Hall, kde hned na nádvoří potkali hraběte ze Somersetu.

Já snad špatně vidím. Proč, prokristapána, ten kluk má plášť Jamesův na sobě? otázal se hrabě ze Somersetu sám sebe vztekle. Již předtím v lese si všiml, že George panovníka zaujal, což se mu nelíbilo, neboť tím mohla být ohrožena pozice jeho oblíbence vládcova, a tudíž i moc, již díky tomu získal. Z důvodu toho s ním zůstával. Kvůli moci, ne z lásky, o čemž se však monarcha nikdy dozvědět nesměl. „Vaše Veličenstvo?“ poklonil se. „Proč jste bez pláště? Nastydnete.“

„Georgovi bylo chladno,“ odpověděl dotazovaný, přivolal k sobě služebnou, již poručil, aby pro hosta jeho komnatu připravila a pak se otočil na Roberta s dotazem, jestli jest hotová večere. Ten přikývl, poslal do kuchyně sluhu se vzkazem, ať podávají jídlo, a spolu s dvořany ostatními se přesunul do sálu hodovního. Tam si sedl po pravici krále, jehož místo se v čele stolu nacházelo a jenž po levici své posadil George, což hraběte ze Somersetu vůbec nepotěšilo.

Doufám, že se alespoň nějak zahanbí, přec jen, se způsobu dvorskými zkušenosti nemůže míti, pomyslel si milenec vladařův a posměšně se díval, jak se George snaží nerozhlížet se udiveně po místnosti. Z jednání jeho vytušil, že na přepych takovýto zvyklý není. *A já si milerád vychutnám, až udělá něco špatně.*

Hrabě ze Somersetu po celou dobu jídla muže druhého pozorně pozoroval, bohužel se však zklamání dočkal, George chování vybrané ovládal a nedal mu příležitost jedinou, kdy by jej mohl zesměšnit.

„Tak *Gude nicht*, chlapče krásný,“ pronesl panovník poté, co po večeři doprovodil George ke komnatě, v níž měl přespat, a vtiskl mu polibek jemný na čelo. *Přál bych si s tebou ještě setrvati.*

„Dobrou noc, Vaše Veličenstvo,“ odvětil George a opět se začervenal. „Přeji vám sny hezké.“

„Tobě také.“ Vládce se usmál a navzdory tomu, že s ním chtěl ještě zůstat, jej nechal do místnosti vejít a sám zamířil do síní svých, kde v ložnici spatřil u okna hraběte ze Somersetu státi. „Roberte?“

Šlechtic se k němu otočil a poklonil se. „Vaše Veličenstvo?“

„Co se děje?“ zajímal se, protože Robert zněl i vypadal rozhněvaně. Navíc v soukromí jej málokdy oslovoval formálně, vždycky jen „Jime“ nebo „Jamesi“.

„Domnívám se, že mne brzy určitě vyměníte.“

„Cože? Nechápu –“

„Nenalezl jste si snad dnes muže nového? Jak dlouho trvati může, než jej do postele vezmete a mne tím nahradíte?“

„Jestli máš na mysli George –“

„Jistěže jeho! Všiml jsem si zaujetí vašeho pro něj! Líbal jste jej! A nevrďte opak! Viděl jsem vás!“

„Okamžitě na mne přestaň hlas zvyšovati! A nepřerušuj mne! Uvědom si, s kým hovoříš! Ani jako milenec můj se vůči mně nesmíš chovati způsobem tímto, což ti opakuji již po několikáté!“ rozkřičel se vladař rovněž a přísně se na hraběte podíval, jelikož se však od něj odpovědi nedočkal, promluvil sám: „Laskavě se začni chovati rozumně! Není důvod žádný žárlivost projevovati!“

„Ne?! Vždyť... musím uznati – sice nerad – že Villiers jest velmi krásný. Nechtějte tedy po mně, abych nežárlil.“

„Roberte,“ vzdychl panovník. „Ty jsi taktéž nádherný. Hodně.“ *Ačkoliv George jest hezcí.* „A já tě miluji. Dovol mi ti to dokázati.“ Přitáhl si milence svého k sobě blíže a políbil jej.

Hrabě na okamžik zauvažoval, že jej odstrčí a bude dál spor vésti, nakonec se ale do polibků zapojil, vnkl muži druhému jazykem do úst a odtáhl se až, když se oba nadechnout potřebovali.

O něco později se James vzbudil v posteli, kam se během usmiřování vášnivého s hrabětem ze Somersetu přesunuli, a shledal, že Robert tam není, což jej vlastně ani nepřekvapilo. Milenec jeho s ním nikdy nesetřval přes noc, přestože mu několikrát říkal, aby zůstal.

Proč tak ale koná? Vždyť ví, že přeji si, abych se alespoň jedno ráno mohl vedle něj probuditi, otázal se sám sebe v duchu, překulil se na bok a zavřel oči. Na okamžik ještě zauvažoval, že zatáhne závěsy kolem lože, aby jej světlo ze svíček neobtěžovalo, pak si však úkon tento rozmyslel. Pociťoval po dni celém na lovu a milování s Robertem únavu, takže netrvalo dlouho, než znovu usnul.

Kapitola 2.: Minulost: říjen 1579

Skotské království

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

KRÁL James VI. seděl na koni svém a v doprovodu vojáků a několika *peerů* jel do paláce Holyroodhouse, přičemž pozoroval lidi v ulicích. Věděl, že tam jsou kvůli němu. Chtěli jej vidět a pozdravit. Jelikož ten den oficiálně do Edinburghu vstoupil, aby konečně vládu svou osobní zahájil, neboť do té doby za něj zemi regenti řídili. Trůn totiž zdědil v třinácti měsících pouhých poté, co matka jeho, královna Marie Stuart, 24. července 1567 z donucení lardů abdikovala.

„Vaše Milosti,“ pronesl regent již bývalý, James Douglas, čtvrtý hrabě z Mortonů, šlechtic vysoký, hnědooký, s vousy a vlasy hustými, šedivými, a stejně jako dvořané další a sloužící se poklonil, jakmile panovník dorazil na nádvoří, „vítejte v Holyroodhouse.“

Vladař v odpověď pouze přikývl a slezl z oře.

„Dovolte mi vás odvésti do komnat vašich. Po cestě si jistě odpočinouti po–“ Hrabě z Mortonů přerušil výstřel z děla z Edinburghského hradu, jenž byl sice očekáván, ale i tak způsobil, že většina lidí sebou trhla leknutím.

„Nestrachujte se, Sire,“ promluvil opět hrabě po doznění rány, protože se vládce poplašeně rozhlédl. „Nic se neděje. Jedná se jen o pozdrav a ohlášení příjezdu vašeho do města.“

„Chápu,“ odvětil monarcha a vtom si všiml muže, asi pětáctiletého, stojícího u vchodu do paláce. Měl vlasy medově hnědé, knír a bradku a na sobě oblečení modré. „Kdo jest to?“

Regent bývalý sledoval směr pohledu králova, a když uzřel, koho myslí, zamračil se. „Esmé Stuart, šestý seigneur d'Aubigny. Pochází z Francie, jest bratrancem otce vašeho zesnulého, a co jest nejdůležitější, katolík, takže jest nutno dávat si pozor na něj. Církev země naší jest reformovaná, vyznáváme kalvinismus a čím více papeženců tady –“

„Přeji si seznámiti se s ním!“ skočil panovník hraběti do řeči hlavně proto, aby mu před poddanými jeho přednášku nedával.

„Ano, Sire. Pošlu jej do komnat vašich. Jak jsem chtěl říci před tím výstřelem, po cestě si jistě odpočinouti potřebujete a večer se budou oslavy v Dalkeithském hradě konati.“

„Dobře,“ souhlasil vladař a nechal se hrabětem z Mortonů odvést do síní svých, kde se poté, co si je prošel a vše si prohlédl, usadil v salónku, místnosti

větší s krbem, mnoha židlemi a stoly dvěma kulatými. Po chvilce se tam za ním dostavil seigneur d'Aubigny, jenž se poklonil.

„Jest mi ctí, že vás konečně mohu osobně poznati, Vaše Milosti.“ Esmé mluvil plynne skotsky, avšak s přízvukem francouzským.

„Seigneure.“ James se usmál a pozorně si přichozího prohlížel. Byl vyšší než on, leč ne o moc, měl obličej špičatý, pleť bledou a oči nebesky modré, jež zaujaly jej nejvíce. „Prosím, posad'te se.“

„Děkuji.“ Muž starší si sedl na místo nabízené u okna, zatímco jeden ze sloužících jim na rozkaz vládcův víno nalil.

„Povězte,“ začal monarcha, „slyšel jsem, že prý z Francie pocházíte, co vás tedy přivádí sem?“

„No, vlastně vy.“

„Já?“

„Ano, chtěl jsem vás poznati a taktéž otce mého zemi rodnou. Abych přiznal, jsem tu již od konce června, myslel jsem totiž, že se ujmete vlády osobní hned po dovršení roku třináctého.“

„Ach tak. Musí vám ale domov váš chyběti, ne?“

„Schází mi,“ přisvědčil seigneur. „Hlavně se mi stýská po ženě mé a dětech. Nepřijeli se mnou, protože synovi našemu nejmladšímu, Esmému, v době odjezdu mého teprve měsíce dva byly a my s Catherine nechtěli, aby ve věku takto nízkém cestoval.“

„Chápu.“ Král se napil vína a pronesl: „Máte prsten pěkný.“ Jednalo se o kroužek zlatý, jehož kámen tvořil smaragd.

„Děkuji. Jest od manželky mé. Nechala mi jej vyrobiti, když jsem odjížděl sem, abych na ni měl vzpomínku nějakou.“

„Rozumím.“ James sám netušil proč, ale moc se mu nelíbilo, že na Esmého ve Francii někdo čeká a že se tam nakonec patrně vrátí. Ačkoliv jej znal jen chvil pár, přál si, aby zůstal s ním.

Panovník se seigneurem d'Aubignym mluvil ještě asi hodinu, povídali si o všem možném, než jej propustil s tím, že si chvilku odpočine. Esmé se tedy poklonil a zamířil do komnaty své, mnohem menší než vládcovy, přesto také luxusní, posadil se ke stolu, jenž naproti posteli s nebesy a vedle komody stál, a počal přemýšleti. Vladař působil zvláště, vzhledově nevynikal krásou přílišnou, i tak jej ale způsobem určitým přitahoval.

Avšak nesmím se touhami hříšnými nechati ovládnouti. Přec již před lety jsem si slíbil, že si s mužem žádným již nezačnu. Nemohu to teď porušiti. Bůh by mne zase jistojistě potrestal, jako minule. A navíc, což jest mnohem

důležitější, jsem ženat, Catherine velmi miluji, nikdy bych si neodpustil, kdybych ji podvedl. Chování takovéhle by si ode mne nezasloužila.

Hrabství Edinburghshire, Dalkeith

O něco později stál Esmé u okna v sále tanečním v Dalkeithském hradě a pil víno, když jej najednou oslovil vládce, takže se k němu otočil a poklonil se. „Vaše Milosti?“

„Jdu se projít do zahrad a potěšilo by mne, kdybyste mne doprovodil.“

„Jak si přejete, Sire.“ Seigneur d'Aubigny odložil pohár poloprázdný na parapet a následoval monarchu ven.

„Jest zde hezky, že?“ otázal se James po pár okamžicích ticha.

„Ano,“ souhlasil Esmé, „líbí se mi tady.“

„A celkově ve Skotsku?“

„No, jedná se o zemi krásnou...“

„Ale?“

„Jest těžké býti tu cizincem a ještě k tomu katolíkem. Většina lardů mne kvůli víře mé nemá příliš v lásce, leč není se co diviti. Církev skotská reformovaná jest, nyní i mně samotnému se jako hloupost jeví, že jsem přijeti lepší očekával.“

Král přikývl. Mezi šlechtou ať *peery*, či tou nižší se sice katolíci vyskytovali, oproti těm kalvinismus vyznávajícím se však v menšině nacházeli. Pokud šlo o něj samotného, tak původně jej v obřadu katolickém pokřtili a až po abdikaci matčině dostal výchovu protestantskou podle přesvědčení církve skotské.

„No, teď si alespoň dokáží představit, jak hugenoti se cítí,“ opět seigneur d'Aubigny promluvil, „že nemají to lehké. Doposud jsem se tím totiž nezabýval.“

„Chápu,“ odvětil panovník a v té chvíli zavrával, takže jej Esmé rychle zachytil, aby nespádl.

„Jste v pořádku, Vaše Milosti?“

„Ano, jsem, nestrachujte se.“

„A jest vám dobře? Neměli bychom se vrátit do –“

„Ne, ne, já jsem v pořádku. Jen mne již od dětství trápí potíže s nohama a tohle se mi prostě občas stane.“

„Ach tak.“

„Seigneure, vskutku si netřeba dělati starosti,“ pronesl vladař, neboť v očích Esmého se stále znepokojení odráželo. „Povězte mi raději ještě něco o sobě. Odkud přesně pocházíte? Z Paříže?“

„Ne, ne. Já... rodina moje sice drží v městě hlavním dům, kde jsem se narodil a Catherine s dětmi v něm v době současné pobývá – přestěhovali jsme se tam krátce před odjezdem mým sem – avšak většinu života svého jsem strávil v Aubigny-sur-Nère.“ Esmé se při vzpomínce na domov usmál a vládce se nedokázal ubránit myšlence, že při tom vypadá velmi hezky. „Otec můj panství Aubigny po prastrýci svém, Robertovi Stuartovi, čtvrtém seigneurovi d'Aubigny, zdědil. Včetně dvou *château*... eh... no...“

„Paláců? Hradů?“ napověděl monarcha poté, co viděl, že muž druhý marně slovo příhodné hledá.

„Ano, děkuji, paláců jest asi nejlepší. Já... Umíte francouzsky?“

„Jste překvapen?“

„Asi bych neměl, že? Mohlo mi dojíti, že vás řeč tuto učili, vždyť při jednání s velvyslanci ze zemí jiných ji ovládati potřebujete.“

„Přesně tak,“ přisvědčil James. „Avšak, prosím, vyprávějte dále.“

„Ach, ano, jistě. Jak jsem tedy říkal, otec můj po prastrýci svém panství včetně dvou paláců d'Aubigny a de la Verrerie zdědil. Bohužel, již jest ale také po smrti.“

„Chápu a... předtím v Holyroodhouse jste zmínil, že máte děti, leč více jste pouze o synovi svém nejmladším mluvil. Jmenuje se jako vy, že?“

„Ano, správně. Kromě něj čtyři další mám. Celkem tři dcery a dva syny. Nejstarší jest Henriette, pak Ludovic, Marie, Gabrielle a nakonec ten Esmé.“

„A máte bratry či sestry nějaké?“

„Želbohu žádné, avšak přítel dobrý můj, Matias Astier, jest pro mne téměř bratr. Známe se již od dětství a on vlastně se mnou přijel i sem. Leč v Edinburghu na rozdíl ode mne nepobývá, nýbrž cestuje po království. Chce o tom napsati. Píše totiž příběhy.“

„Ano? Tak doufám, že se s ním někdy potkám. Zajímají mne knihy a spisy různé, takže jsem zvědav na práci jeho.“

„No, myslím, že mne tady určitě navštíví, aby se rozloučil, až zpět do Francie pojede, tudíž v tu dobu byste se s ním setkali mohl.“

Král se na společníka svého podíval. „Jak dlouho zde setrvati zamýšlíte?“ zeptal se, a aniž by tušil proč, trochu doufal, že navždy.

„Já... O tom jsem ještě úplně nepřemýšlel. Jen jsme se s Catherine domlouvali, že až Esmé povyroste, připluje s dětmi za mnou. Proto vám ve chvíli této odpověděti nedokáži. Já sám zatím nevím.“

„Rozumím,“ odvětil James a všiml si, že si muž starší plášť k tělu přitáhl těsněji. „Jest vám chladno?“

„No, docela ano.“

„Dobře, tak se již vrátíme.“ Panovník se seigneurem v patách zamířil dovnitř hradu, z něhož v ten okamžik vyšel hrabě z Mortonů, jenž zamračil se, když spatřil, kdo vladaře doprovází.

„Vaše Milosti,“ hrabě z Mortonů se před vládcem poklonil, „právě jsem vás chtěl jít hledat. Bude se podávat večere. Dovolte mi tedy do sálu hodoního vás odvést.“

„Jistě.“ Monarcha spolu s Esmém následoval hraběte do jídelny, kde si sedl do čela stolu a seignoura d'Aubigny si posadil po pravici své, což hraběti z Mortonů pouze radost malou způsobilo.

„Ne, ne, já jsem v pořádku. Jen mne již od dětství trápí potíže s nohama a tohle se mi prostě občas stane,“ vysvětlil král a zadíval se na seignoura d'Aubigny. Ten mu pohled oplácel, pak se k němu sklonil a políbil jej.

James nejprve šokem ztuhl, nakonec se však do polibků zapojil.

„Seigneure –“ začal vladař, jakmile se od sebe odtáhli, oslovený jej ale přerušil:

„Prosím, Sire, chci vás. Potřebuji vás.“

„Já...“ Panovník polkl. „Dobře, ale... měli bychom někam do soukromí jít.“

S tím Esmé souhlasil, vzal jej za ruku a odvedl dovnitř Dalkeithu, kde jej v ložnici v síních vládcových okamžitě počal svlékat. „Jste nádherný,“ zašeptal, takže se monarcha začervenál.

„Já...“

„Pšt.“ Muž starší tomu mladšímu prst k ústům přiložil. „Nic neříkejte.“

Seigneur d'Aubigny se probudil v jedné z komnat v Dalkeithském hradě a podíval se vedle sebe, leč nikdo se tam nenacházel. V posteli ležel sám. Jednalo se pouze o sen, tudíž si oddechl. Nemohl však uvěřit tomu, co se mu zdálo.

Proboha, ovládej se trochu! Nesmíš podlehnouti touhám hříšným a znovu vztah zakázaný zahájit! Navíc jsi ženat! Catherine si nezaslouží, abys ji podvedl! Neopomíjej pravdu tuto!

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

„Seigneure?“ oslovil král Esmého poté, co se téhož dne odpoledne do Holyroodhouse vrátili.

„Vaše Milosti?“

„Mám pro vás návrh takový. Potřebuji gentlemany z ložnice nové a rád bych místo jedno nabídl vám.“

„Mně?“ Esmé vykulil oči.

„Ano, vám.“

„No, já... děkuji, ale... Vždyť mne pořádně neznáte a... a patřím ke katolíkům –“

„Já vím. Jsem si vědom vyznání vašeho a taktéž délky známosti naší, přesto se domnívám, že vám důvěřovati mohu natolik, abych vás do pozice této jmenoval.“ James neměl víru svou v Esmého nijak podloženou, šlo pouze o pocit. „Takže? Co mi odpovíte?“

Řekni ne. „Vaše Milosti, jest mi ctí přijmouti.“ Zatraceně! Co to děláš?! Proč jsi souhlasil? Teď budeš často v blízkosti jeho. I v soukromí! Co když tedy nedokážeš touhy své ovládnouti? Jsi hlupák!

„Výborně,“ usmál se panovník, vskutku jej potěšilo, že seigneur d’Aubigny neodmítl. Chtěl jej mít blízko sebe.

Kapitola 3.: Přítomnost: srpen 1614

Anglické království

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

GEORGE probudily paprsky sluneční na obličej jeho dopadající. Protáhl se, otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Nenacházel se doma v ložnici své – v ní by v posteli s nebesy tak pohodlné neležel – nýbrž v jedné z komnat v paláci Apethorpe Hall, kam jej den předchozí král James samotný přivedl.

Panebože! zasténal a rukama si zakryl obličej, když vzpomněl si, co mezi ním a vladařem se u potoka stalo. *Co jsem to udělal?! Líbati se s králem sice skvělé bylo, lhal bych, kdybych něco jiného tvrdil, ale... Vždyť jest panovníkem mým! A jest ženat! Nemohu v případě žádném dovoliti, aby se toto opakovalo! Ačkoliv, přál bych si, aby mne znovu políbil. Vskutku jest velmi dobrý v tom a... Ach ne! Ne! Nesmím uvažovati způsobem tímto! Ne! Raději již pojedu domů,* rozhodl se nakonec, vylezl z postele a poté, co se ustrojil, zamířil do stájí vyzvednout si koně svého. Měl sice hlad, věděl ale, že učiní nejlépe, odjede-li co nejdříve, jelikož jistotu, že by dokázal Jamesovi odolat, kdyby jej zatoužil opět políbit, postrádal.

„Georgi!“ uslyšel najednou. V první chvíli se lekl, že jej volá monarcha, naštěstí se však zmýlil, šlo o sira Bacona.

„Můj pane?“

„Již odcházíte?“

„Ano, já... musím již domů jeti.“

„Chápu. Jen... zaslechl jsem, že Jeho Veličenstvo vás včera na ples pozvalo.“

„Ano.“

„Takže mne napadlo, zda byste nechtěl v pátek před tím přijíti ke mně domů na večeři a případně tam i přes noc setrvat, pokud byste potřeboval. I když asi zůstanete u sestry své, že?“

„No, patrně ano. Ona mne stejně již před několika dny zvala, abych k ní zase brzy zavítal. Doposud jsem jí neodepsal, udělám to tedy zítra... Ale na tu večeři přijdu. Děkuji za pozvání.“

„Výborně, domluveno,“ usmál se Francis, pak se s mužem mladším rozloučil a vydal se do jídelny, zatímco George se opět ke stájím rozešel.

Zhruba o dvě hodiny později se i vládce probudil a ihned poté, co se nasnídal a s pomocí hraběte ze Somersetu, jenž nejen milencem, nýbrž i jedním z gentlemanů z ložnice jeho byl, se oblékl, zamířil za hostem svým, což Robertovi pouze radost malou způsobilo. Když však zaklepal na komnatu, v níž George strávil noc, nedočkal se odezvy žádné. *Asi ještě spí*, napadlo jej, takže pootevřel dveře a nakoukl dovnitř jen, aby zjistil, že tam nikdo není. *Tak již šel asi na snídani anebo se tady někdy pohybuje, protože by určitě bez rozloučení palác neopustil, že?* uvažoval a vydal se do sálu hodovního, před nímž hraběte z Montrose potkal. „Neviděl jste George?“ otázal se jej.

„Již odjel, Vaše Veličenstvo.“

„Již odjel?“ zopakoval vladař, jako kdyby Johnovi nerozuměl.

„Ano, zpravil mne o tom sir Bacon.“

Tak přec se nerozloučil. Ale proč? Možná... možná se již se mnou setkati nechce kvůli činům mým včerejším. Asi jsem jej neměl líbati. Leč nevěděl jsem o minulosti jeho. Musím se však ujistiti, že jest v pořádku. Jenže jak? Napsati mu? Ne, počkati, vždyť ani netuším, kde bydlí a –“

„Sire? Děje se něco?“ Hlas hraběte z Montrose krále z myšlenek vytrhl. Zmateně se na něj podíval. Vůbec netušil, na co se jej ptal. Chtěl jej tedy požádat, aby dotaz svůj zopakoval, když vtom dostal nápad.

„Grahame, řekněte, vy George znáte, víte tedy, kde žije?“

„Ano, v Goadby Marwood, což odtud asi třicet mil daleko jest.“

„Dobře,“ odvětil panovník a bez slova dalšího zamířil napsat Georgovi list, jež následně předal poslovi s tím, aby počkal na odpověď.

Hrabství Leicestershire, Goadby Marwood

Tentýž den večer byl George již zpátky doma, seděl u sebe v ložnici a zapisoval si do deníku, jež si vedl již skoro deset let, co se mezi ním a monarchou v Apethorpe stalo, když se zaklepaní na dveře ozvalo.

„Dále,“ pronesl a vzápětí dovnitř vstoupila žena postavy menší, s vlasy kudrnatými, kaštanově hnědými, očima zelenomodrými a pletí olivovou, sestra jeho mladší, takže ze zdvořilosti vstal. „Susan.“

„Tohle ti právě přinesl muž nějaký. Neznám jej, ale podle té pečeti soudím, že jedná se o posla královského,“ oznámila a podala mu dopis jakýsi.

S „děkují“ si jej od ní vzal, otevřel jej a začel se do obsahu:

Chlapče drahý, krásný,

bezpochyby jsi z listu mého překvapen, leč musel jsem ti napsati, abych se ujistil, že v pořádku jsi. Odjezd tvůj bez rozloučení vzbudil ve mně obavy, že

mne již viděti nechceš, neboť jsem ti činy svými včerejšími Summerse připomněl, což mne mrzí, a snad smím doufat v odpuštění tvé.

Rád bych se též zeptal, zda souhlas tvůj s účastí na plese stále trvá, byť plně pochopím, odmítneš-li.

Pošli mi odpověď po poslovi mém, jehož pověřil jsem, aby na ni počkal.

James R

Apethorpe, 7. 8. 1614

George dočetl a podíval se na Susan, jež se okamžitě otázala: „Jest od Jeho Veličenstva? Co ti píše?“

„Zve mne na bál,“ zalhal, neboť věděl, že jí nemůže pravdu říci. Nestál o přednášku její, že líbání mezi osobami pohlaví stejného špatné jest.

„Zve tě na bál?“ zopakovala po něm s údivem v očích. „Proč? Tedy ne, že bych ti to nepřála, ale... Počkej, kde ses s ním seznámil?“

„Na lovu v Apethorpe.“

„A jaký jest?“

„Docela milý.“

„A dál?“

Povzdech si. „Susan, prosím, jsem unaven, z Apethorpe sem dlouhá jest cesta, a musím ještě královi odepsati.“

„No dobře. Půjdu. Slíb mi však, že zítra mi o něm povíš, a také o tom lovu.“

„Slibuji,“ přikývl a poté, co sestra jeho odešla, si zpátky ke stolu sedl a do psaní odpovědi pro vladaře se pustil.

Vaše Veličenstvo,

prosím, neobávejte se. Já v pořádku jsem a omlouvám se velice, že ráno bez rozloučení jsem palác opustil.

Na chvíli zaváhal a zauvažoval, co uvést za důvod má.

Nejste tím vinen vy. Já jsem jen již prostě domů jeti potřeboval. Víte, pravda jest, že mně se vlastně líbilo, když jste mne líbal.

Co plesu toho týče se, tak tam přijdu, jak slíbil jsem vám.

S úctou

George Villiers

Goadby Marwood, 7. 8. 1614

George dopsal, pak si po sobě dopis ještě pro jistotu přečetl, složil jej a odnesl ven poslovi, jenž následně okamžitě odcválal na oři svém pryč.

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

Den další James netrpělivě čekal, až posel, jehož poslal do Goadby Marwood, dorazí, neboť již toužil znát odpověď Georgovu.

Doufám jen, že kladná bude, že neodmítne mne a na bál přijde, protože já jej opět spatřiti chci. Přeji si zase potkati se s ním. Jest tuze nádherný, přemýšlel, zatímco seděl u sebe v kabinetu, když v té chvíli do místnosti vstoupil hrabě ze Somersetu, jenž k němu měl přístup neomezený a jenž poté, co se poklonil, mu podal list jakýsi se slovy:

„Tohle vám právě přišlo, Sire.“

Panovník psaní okamžitě rozložil a začel se do obsahu:

Vaše Veličenstvo,

omlouvám se velice, že ráno bez rozloučení jsem palác opustil, nechci, abyste si vyčítal cokoliv, pravda však jest, že se strachuji. Kvůli tomu, co se stalo. Připomněl jste mi Daniela, což i důvodem, proč nepřijdu na ten ples, jest. Víím, že účast svou jsem přislíbil, leč prostě dostaviti se nemohu. Nehněvejte se na mne, prosím.

S úctou

George Villiers

Goadby Marwood, 7. 8. 1614

Vládce dočetl a smutně si povzdechl. *Tak přec jsem jej vyplašil. Ach ne, ne. A teď jej již neuvidím... Ne! Já se s ním zkrátka musím znovu setkati. Co mám ale udělati, aby mi odpustil a abych jej opět nevyděsil? Jest mi jasné, že na něj hlavně naléhati nesmím a –*

„Jíme?“ Hlas Robertův monarchu z myšlenek vytrhl. „Co se děje?“

„Nic.“ Vladař otevřel zásuvku horní u stolu s cílem do ní dopis schovat, jenže muž mladší mu jej vzal dříve, než tak učinit stačil.

„Vy jste pozval kluka toho na bál?!“ vykřikl Robert, když si psaní přečetl, a v očích jeho se vztek objevil.

„Já si tam mohu zváti, koho chci. A nezvyšuj na mne hlas! Nezapomínej, že jsem králem tvým!“ Panovník hraběti list zase sebral.

„To sice jste, avšak opomináte, že já jsem ten, kdo noc každou vám dává tělo své. Já, ne Villiers. Já jsem ten, kdo vás miluje.“

„Miluješ mne?“

„Ano, víím, neříkám slova tato často, ale jest tomu tak, miluji vás.“

„Proč tedy se mnou nikdy v noci po milování našem nezůstaneš? Napadlo tě někdy, že bych si přál se vedle tebe alespoň jedno ráno probuditi?“ James tohle původně neměl v úmyslu řešit, věty z něj šly samy.

„Jime, já...“ Hrabě ze Somersetu se rychle snažil vymyslet odpověď. „Odchody moje noční předmětem sporu tohoto nejsou. Ten vznikl kvůli Villiersovi. On potíží jest.“

„Potíží? Já jej za potíž nepovažuji. Ty žárlíš. Byť vskutku zcela zbytečně. Spokojen můžeš býti. Odmítl mne.“

„Což jen dokazuje, že si pozornost vaši nezasloužil. Pozval jste jej na ples, přestože pouze člověk obyčejný jest a on se rozhodl nepřijíti. Kdo by se takhle zachoval? Snad pouze blázen.“

„On není blázen!“ zařval monarcha, čímž překvapil nejen Roberta, nýbrž i sebe, jenže v té chvíli jej prohlášení milencovo prostě roztrpčilo.

„Dobře, jest zřejmé, že rozhořčen jste, čemuž rozumím, na místě vašem bych se také hněval. Tudíž vás teď o samotě nechám a přijdu za vámi večer.“

„Nechod’.“

„Co prosím?“

„Nechod’. A nyní odejdi! Netoužím s tebou mluvití více.“

„Jak si přejete,“ odsekl Robert a poté, co se poklonil, odešel pryč, zanechaje tam vládce v myšlenkách zabraného.

Hrabství Leicestershire, Goadby Marwood

Přibližně v tutéž dobu, kdy vladař s hrabětem ze Somersetu hovořil, George na zahradě u domu rodiny své maloval obraz hradu Belvoir a přemýšlel. Stále nedokázal přestat uvažovat o líbání s panovníkem, a ačkoliv si neustále připomínal, že znovu se to již nesmí státi, vnitřně po opaku toužil.

„Georgi?“ uslyšel najednou hlas sestry své, takže sebou trhl leknutím.

„Susan.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem tě vyděsiti,“ pronesla a posadila se na lavičku. „Včera jsi mi slíbil, že mi dneska o králi a o tom lovu povíš. Jaký tedy jest?“

„Docela milý a také ohleduplný. Bylo mi chladno a on mi plášť svůj půjčil,“ odpověděl a všiml si, že se zamračila. „Co jest špatně?“

„Domnívám se, že by sis měl pozor dávat.“

Zmateně naklonil hlavu na stranu. „Nějak nechápu...“

„Kvůli Jeho Veličenstvu,“ začala vysvětlovat, „jak jsi jej teď zmínil, úplně ti oči zazařily přesně jako dříve, když hovořil jsi o Danielovi.“

„Co tím myslíš?“

„No tak, nepředstírej nevědomost. Jest mi známo, že vztah váš se neomezoval pouze na přátelství.“

„Cože? Jak —“

„Slyšela jsem rozhovor matky s Elizabeth a Johnem, tudíž vím také, co ti udělal.“

„Tohle nechci probírat.“

„Rozumím. Já se ti jenom snažím říci, ať ohledně krále opatrný jsi. Pamatuj, co stalo se se Summersem a nenech se od něj opět líbat.“

Georgovi štětec z ruky vypadl. „Odkud –“

„Zaslechla jsem hraběte z Montrose, jak poznotek tento matce naší sděluje.“

„Cože? On nás navštívil? Kdy?“

„Dorazil ráno, ještě jsi spal, a poté hned zase odjel.“

„Já... Já... Nechápu, proč by jí o tom vyprávěl?“

„Nepopíráš tedy, že ses s Jeho Veličenstvem líbal?“

„Ne, vždyť již stejně pravdu znáš.“ *Jen doufám, že mne nyní neodsoudíš.*

„A proč ses mi s tím, že líbí se ti muži, nesvěřil?“

„No, proč asi? Obával jsem se, že to nepřijmeš.“

„Georgi,“ povzdechla si. „Copak mne neznáš? Neodsuzovala bych tě. Ano, nadšena nejsem, však bratr můj jsi a já tě miluji. Jen si dávej pozor, ať nestane se ti něco zlého.“

„Král by mi neublížil.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože mne o tom ujistil a také přísahal, že by neučinil nic, co by se mi nelíbilo.“

„Možná není nápad dobrý důvěřovati mu. Ano, jest král, přesto nemusí slovo své dodržeti. Navíc jde i o hraběte ze Somersetu.“

„Proč o něj?“ podivil se.

„Ty jsi snad neslyšel, že prý jest milencem Jeho Veličenstva? Mohl by žárliti.“

„Já... Za prvé, nemůžeš bráti s vážností vše, co povídá se a za další, i kdyby se klevety tyto na pravdě zakládaly, tak nemá důvod mi něco udělati. Jen jsem se s králem líbal, což již nikdy opakovati se nebude a milencem jeho se nestanu.“

„Jsi si jist?“

„Ano.“ *Ne, vlastně ne.*

„No dobře. Přesto ale raději opatrný buď. I s ohledem na církev. Nezapomínej, že druh vztahů tento zakázán jest.“

„Jsem si vědom toho,“ odpověděl, zvedl ze země štětec a opět začal malovat, přičemž přemýšlel. *Takže matka ví, co se stalo, přesto se k tomu nijak nevyjádřila. Podivné. A proč sem vlastně hrabě z Montrose přijel? Jen aby jí pověděl, že jsem se s králem líbal? Vždyť jest sem cesta dlouhá, avšak kdyby na návštěvu přijel, děle by se zdržel. A co že se na lovu vůbec nezminil,*

že sem pojedl? Přec jsme se tam viděli. I když možná zapomněl... Ne, na tom celém cosi podivného jest a já musím zjistiti co. Jenomže jak? Koho bych se mohl zeptati? Sira Bacona? Prozradil by mi však pravdu, pokud –

„Georgi?“ Hlas Susanin z myšlenek jej vtrhl.

„Ano?“

„Posloucháš mne?“

„Jistě, povídala jsi, že... Ne, omlouvám se, zamyslel jsem se.“

„Všimla jsem si,“ pronesla a zastrčila si pramen vlasů kaštanových, jenž uvolnil se jí z drdolu, za ucho. „Říkala jsem, že by sis asi měl již nevěstu začíti hledati. Jsi již ve věku na ženění. Co třeba Ella Lipton? Jest krásná a bohatá a nadto ji znáš, takže by sis nebral nikoho cizího.“

„Susan,“ povzdechl si. „Nebud' jako matka, prosím. Ano, Ella jest sice milá a hezká, leč nemiluji ji a já se toužím z lásky oženiti.“

„Dovol, abych ti připomněla, že sňatek můj s Willem taktéž dohodnut byl a jsme spolu šťastní.“

„Jenže já vím, že mne by štěstí minulo.“

„Nemůžeš přemýšleti způsobem tímto. A kromě toho, jestliže nechceš, aby ti manželku vybrala matka, tak se snaž sám si ji najíti.“

„Já se snažím, leč snadné to vůbec není.“

„Ale jest. Vždyť jsi hezký – A netvrď, že ne. Lidé z vesnice o tobě totéž usuzují. – ženy o tebe tedy zájem projevovati musí. Stačí jen, abys místo čtení či malování, šel někam do společnosti. Na tom plese bys mohl někoho si najíti. Určitě se tam spousta dívek a žen krásných objeví, jistě se ti zalíbí nějaká z nich.“

Než stihl George odpovědět, přiběhl k nim chlapec malý, šedooký, syn čtyřletý Susanin, Basil, jenž stejně jako matka a strýček jeho vlasy kaštanově hnědé měl, avšak na rozdíl od nich rovné. „Mamí!“

„Copak, zlatíčko?“

„Mary spadla a brečí a chůva se stará o George.“

Susan tedy za dcerou svou zamířila, nechajíc Basila s bratrem svým.

„Co to maluješ?“ otázal se hošík po chvíli.

„Hrad Belvoir.“

„A proč?“

„Jelikož se mi líbí.“

„A proč?“

„Protože jde o stavbu pěknou.“

„Aha, a kdo tam bydlí?“

„Hrabě z Rutlandu.“

„Toho neznám. Kdo –“

„Basile, běž si hráti a neobtěžuj strýčka!“ Přistoupil k nim muž vysoký, černoooký, s vousy a vlasy tmavými, otec chlapcův, sir William Feilding.

„Ale já chci, aby si se mnou strejda George hrál.“

„Basile!“

„To jest v pořádku. Já si s ním budu hráti.“

Hoch malý vykřikl radostí a rozběhl se dovnitř domu pro míč.

Zatímco syn její čas se synovcem svým trávil, lady Mary Rayner, žena pětáctýřicetiletá, postavy střední, vešla do ložnice jeho, kde ze stolu si dopis vládcův vzala a přečetla si jej.

Doufám, že pozvání neodmítl, pomyslela si a vrátila list, odkud jej sebrala. Musím se jej nějak nenápadně zeptati. Jest však dobře, že krále zaujal. Ted' jen, aby si udržel pozornost jeho. Nejlépe učiní, když dobu nějakou ve Westminsteru, v blízkosti Jamesově, stráví. Asi mu navrhnou, aby přijal pozvání Elizabethino a pár dní u ní zůstal. Jistě sestru zase rád uvidí.

„Matko?“ Ve dveřích se najednou objevil bratr Georgův a Susanin starší. Ten stejně jako oni vlasy kudrnaté, kaštanově hnědé měl, ale oči šedivé po lady Rayner.

Trhla sebou leknutím. „Johne? Co tady děláš?“

„Přišel sir Compton,“ oznámil tónem, jímž dával jasně najevo, že z toho nadšen příliš není. On ani George se Susan si jej totiž příliš neoblíbili, protože hodně pil. Naopak Christopher, syn Maryin třetí, si s ním rozuměl.

„Ano, děkuji,“ odpověděla lady Rayner a za návštěvou svou se vydala.

Zajímalo by mne, co tam pohledávala, že, i když jenom na pár chvil, se provinile zatvářila, zauvažoval John a zamířil po schodech do přízemí, kde u dveří vstupních potkal Christophera. „Kam jdeš?“

„Tam, kam chci,“ odsekl Christopher. Od bratrů a sestry své se odlišoval nejvíce. Měl vlasy rovné, ebenově černé po matce, oči oříškově hnědé a na rozdíl od Johna a George si vousy nechal narůst. Taktéž byl ze všech nejmenší, ačkoliv lady Feilding jej jen o palců pár převyšovala.

„Doufám, že zase nejdeš někam pít.“

„Nestarej se. Pro jednu bys ale možná mne přestatí řešiti mohl a spíše na George se zaměřiti.“

„Co tím myslíš?“

„Před chvílí se Susan rozhovor dosti zvláštní vedl. Nevšimli si mne, jinak by bezpochyby nehovořili dále, avšak abych přiznal, překvapen jsem. Něco takového bych do bratra našeho neřekl.“

„O čem to mluvíš?! A přestaň se v hádankách vyjadřovati!“

„No dobře, netřeba hned hlas zvyšovati.“ Mladší z dvojice přítomných si nasadil klobouk. „Slyšel jsem, že líbí se mu i muži kromě žen. I s Danielem hranici přátelství překročili, on mu však ublížil nějak, a proto tenkrát utekl od něj. A líbal se s králem.“

„Cože?“ John vykulil oči. „Tohle jistě pravda není.“

„Když nevěříš mi, tak zeptej se jej sám, uvidíš, co ti odpoví,“ odvětil Christopher, vzal si plášť a odešel pryč.

Nejstarší z bratrů Villiersových zůstal koukat na dveře zavřené a přemýšlel. Vůbec nevěděl, co o sděleních těchto usuzovati. *Christopher jest sice často opilý a nesmysly mluví, toto by si snad ale nevymyslel. Avšak George by se mi snad svěřil. Vždycky se mi se vším svěřoval. Byť pravda jest, že mi vlastně nikdy neprozradil, co mezi ním a hrabětem z Lancasteru se stalo, proč přátelství jejich skončilo, takže možná, že... Musím si s ním pohovořiti a nejlépe ještě dneska. Anebo ne, až zítra. Pozvu jej na projížďku a při ní si s ním promluví, rozhodl se nakonec a rovněž jako předtím Christopher zamířil ven.*

Kapitola 4.: Minulost: prosinec 1579

Skotské království

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

„VAŠE Milosti.“ Esmé se poklonil poté, co přistoupil ke králi, jenž na lavičce v zahradách u Holyroodhouse seděl. „Měl byste dovnitř jít. Jest chladno, nastydnete.“

„Mně jest tu dobře,“ namítl James. „Navíc, potřeboval jsem chvíli ticha na přemýšlení a tím, že téměř nikdo tady není, jsem ji zde získal.“

„Chápu.“

„Ale vy zůstaňte. Stejně bych s vámi o něčem hovořiti potřeboval.“

Seigneur d’Aubigny se na panovníka pátravě zadíval. „Stalo se něco?“

„No... Jedná se o vás.“

„Ach, rozumím již. Lardi si zase stěžovali, že?“

„Ano, přejí si, abych vás buď přestoupiti ke kalvinismu donutil, nebo opustiti Skotsko vám nařídil.“

„A jak jste se rozhodl?“

Vladař k muži druhému vzhlédl. „Nijak. Já... Dám vám možnost výběru.“

„Mám si vybrati?“

„Ano, domnívám se, že nejlepší bude, když cestu svou určíte si sám. Já vás ke změně náboženství nutiti nechci, jenže zároveň ani pryč poslati. Jste jeden z mála přátel, jež zde mám. Vlastně tady v Holyroodhouse jediný jste. Přítel můj nejlepší, Thomas Erskine, jest ve Stirlingu...“ Vládce si smutně povzdechl. „Takže to nechám na vás a neobávejte se, pochopím, jestliže víru svoji přede mnou upřednostníte.“

„Já...“ Esmé nevěděl co odpovědět. „Já... Smím požádati o čas?“

„Jistě. Jest mi jasné, že o volbu lehkou nejde.“

„Děkuji.“

O něco později se král nacházel již zpátky uvnitř paláce a v salónku svém soukromém sedě o seigneurovi d’Aubignym přemýšlel. Pověděl mu pravdu, pakliže by si víru svou před ním zvolil, nechal by jej jít, leč nepřestával doufat, že nakonec opak nastane a Esmé ke kalvinismu přestoupí. *Prosím, Bože, dej, ať rozhodne se setrvati. Potřebuji kolem sebe lidi, jimž mohu důvěřovati, a myslím... ne, jsem si jist, že on patří mezi ně a –*

Z myšlenek vytrhl jej jeden z komorníků z ložnice, jenž se poklonil a podal mu dopis jakýsi se slovy: „Tohle vám právě přinesl posel, Sire.“

Panovník si jej vzal a podle znaku na pečeti poznal, že jest od Thomase Erskina, což u něj úsměv vyvolalo. Ihned psaní otevřel a začel se do obsahu:

*Jime,
doufám, že ve zdraví jsi a že dobře se ti daří.*

Co se týče se mne, tak vše stále při starém jest. Tedy až na to, že nemocen jsem. Již mi jest však o hodně lépe, takže si hlavně starosti žádné nedělej. Navrátila se mi k jídlu chuť, již toho ani nenaspím tolik a lékař říkal, že koncem týdne bych opět na nohou mohl státi. Zatím mám prý ale v posteli zůstávati.

Vladař dál četl list, v němž se pisatel mimo jiné zmiňoval o rodině své a jenž končil slovy:

*Oh, téměř bych zapomněl, teta Annabell tě pozdravuje.
Brzy zase napiš a opatruj se.
Přítel tvůj věrný a služebník*

*Thomas Erskine
Stirling, 3. 12. 1579*

Vládce dočetl a znovu se usmál. Potěšilo jej, že si na něj Annabell Murray, hraběnka Mar, jíž v dětství přezdívku Minnie dal, vzpomněla. Vždy ji měl velmi rád a zdálo se, že ona jej také, neboť mu poskytla lásku mateřskou, ačkoliv nemusela. Ona a manžel její, John Erskine, první hrabě Mar, působili totiž jako opatrovníci jeho, a hrabě se dokonce po smrti dědečka monarchova v roce 1571 stal i regentem novým, již třetím. Bohužel však o měsíců třináct později zemřel.

Napiši ji, usmyslil si. Nechci, aby se domnívala, že jsem na ni zapomněl.

Zatímco panovník si četl list od přítele svého, seděl Esmé u sebe v komnatě a zapisoval si do deníku, jež si vedl již od mládí. Psal v řeči své rodné, tedy ve francouzštině.

sobota 5. prosince 1579

Dnes mi král prozradil, že seigneuri požadují, aby mne buď přestoupiti ke kalvinismu donutil, anebo ze Skotska mne vykázal. On mne prý ale nutiti ke změně náboženství nechce, leč zároveň ani pryč poslati, tudíž ponechal osud

můj další v rukách mých. A ano, já vím, měl bych vděčen býti, že možnost volby dává mi, potíž však jest, že netuším, co zvoliti si.

Jak si mohu vybrati? Víra moje jest pro mne důležitá, leč James také. Ještě před měsíci dvěma bych nad tím vůbec neuvažoval, zato teď... Musím pořádně přemýšleti, než rozhodnutí konečné učiním. Důkladně všechna pro a proti zvážiti.

Katolíkem jsem život celý, učili mne, že náboženství reformované se rovná kacířství, že špatné jest a víra jediná pravá jest katolická, a když se ke kalvinismu obrátím, stanu se kacířem taktéž. Avšak mohl bych tady ve Skotsku zůstat, Catherine s dětmi by za mnou přijeli, až Esmé povyroste, o panství by se dál staral správce a posílal by mi zprávy sem, tak jako doposud.

Jenže zvládl bych zde žíti? Dokázal bych touhy své po Jeho Milosti ovládnouti? Zatím se mi odolávati daří. Vydržím ale i dál? Již nyní jest to těžké. Neměl bych se tedy spíše příležitosti chopiti a vrátiti se domů?

Ach bože, já vůbec netuším, co dělati.

Seigneur d'Aubigny prudce zaklapl knížečku malou v deskách kožených, zoufale si prohrábl vlasy medově hnědé a bezradně hlavu do dlaní složil. Psaní deníku mu obvykle pomáhalo myšlenky si uspořádati, tentokrát se naopak cítil zmaten ještě více.

Prosím, Pane, dej mi znamení nějaké, směrem jakým se vydati, co si vybrati. Ukaž mi, cestou jakou jíti, protože já jsem bez pomoci tvé ztracen a bojím se, že zvolím si špatně. Proto tě žádám, stůj při mně a naved' mne k volbě správné. Prosím.

Uplynul týden a Esmé stále netušil, co učinit. Věděl, že lardi na vladaře ohledně rozhodnutí jeho naléhají, což mu vůbec nijak nepomáhalo.

Povzdechl si a před vchodem do kostela Trinity College Kirk se zastavil. Váhal, jestli vstoupit dovnitř, jelikož šlo o budovu náboženskou protestantskou. Katolické byly buď zbořeny, nebo ke kalvinismu přestoupily. Sice hádal, že katolíci zbývající se patrně někde tajně scházejí, jenže neměl ponětí kde, což jej mrzelo, neboť se potřeboval vyzpovídat. Od příjezdu do Edinburghu totiž nemohl a kvůli tomu jej výčitky sužovaly.

„Seigneure?“ uslyšel najednou za sebou a poté, co se otočil, uviděl reverenda Euana MacFarlana, s nímž se již jednou setkal u vládce.

„Reverende.“

„Copak tu děláte?“

„No, já...“ *Smím se mu svěřiti? Spiš asi ne, že? Vždyť není knězem katolickým.*

„Bez obav mluvte. Vyslechnu vás.“

„Já... nejsem si jist, zdali mohu. Chci říci... Já... Jsme každý vyznání jiného. Já jen... Sám vlastně netuším, proč jsem sem šel.“

„Hledáte útěchu duchovní, což naprosto v pořádku jest,“ odvětil reverend MacFarlane. „Pojďte, popovídáme si. Zpověď jako u církve své tedy nečekejte, ohledně trápení vašeho vám však snad poraditi dokáži.“

„Ale já... Nejsem protestant.“

„Pán náš nás nerozlišuje podle toho, jakou víru vyznáváme. Všichni jsme děti Jeho. Nebudu vás nutiti, abyste šel dál, pouze jsem vám nabídku učinil, jest jen na vás, jestli ji přijmete,“ pronesl Euan a vstoupil do kostela.

Mám tam jít? otázal se Esmé sám sebe po odchodu reverendově. Mohu útěchu hledati u církve jiné? Nezhřeším tím? Jest pravda, že Bůh náš jest jeden a ten samý a já potřebuji radu.

Jestě chvíli se rozmýšlel, leč nakonec dovnitř budovy náboženské přec jen vešel. Nenacházelo se tam zobrazení svatých téměř žádné, což jej udivilo. „Reverende MacFarlane?“

„Ano?“ Euan se k němu otočil, nevypadal vůbec překvapen, takže si seigneur d'Aubigny pomyslel, že určitě od začátku věděl, že přijde.

„Můžeme si tedy promluvit?“

„Jistě. Prosím, posaďte se.“

„Děkuji.“

„Tak povídejte, co vás trápí.“

„Já... Hrabě z Mortonu a šlechtici další požadují, abych buď ke kalvinismu přestoupil, anebo Skotsko opustil. Král však prohlásil, že on mne ani k jednomu nutiti nechce a možnost výběru mi dal, jenže já netuším, co si zvoliti. Víra moje jest pro mne důležitá, leč Jeho Milost také. Stal se přítelem mým a vím, že osaměle se tu cítí. Přál bych si tady pro něj býti, musím ale ohled i na Catherine, ženu moji, a děti bráti. Oni setrvali v Paříži. Domluvili jsme se, že sem za mnou přijedou, až Esmé, syn náš nejmladší, povyroste, a když se ke kalvinismu obrátím, v zemi mé rodné mne odsoudí, což rodinu moji ovlivní.“

„Rozumím,“ přikývl Euan.

„Nejhorší jest, že dostatek času mi pro rozhodnutí schází. Lardi na Jamese naléhají, aby to již se mnou nějak vyřešil.“

„V tom případě vám doporučím jedno. Naslouchejte hlasu srdce svého.“

„Jenomže ono mlčí. Já jsem... rozpolcen mezi vírou svou a přátelstvím s panovníkem. Co bych měl tedy učiniti?“

„Jest mi líto, s tím vám neporadím. Volba konečná jest jen a pouze na vás. Povím vám ale jednu věc, ať si vyberete cestu jakoukoliv, Pán náš vás nepotrestá. Zůstane s vámi v případech obou.“

„Pokud... omlouvám se... od dětství mne učili, že... že náboženství reformované se rovná kacírství, že víra jediná pravá jest katolická... a já... jestliže přestoupím ke kalvinismu...“

„Ne,“ reverend zavrtěl hlavou, „ne, nejsme kacíři. Ano, duchovní katoličtí nás za ně považují. Pravdou však jest, že neděláme nic špatného. Stále jsme děti Boží. Ano, odmítáme uznávat Biskupa z Říma jako zástupce Stvořitele na Zemi, jelikož podle nás jím není. Anebo, proč Bibli jenom kněží vykládati mají? Jsem názoru, že by k ní přístup všichni míti měli.“

„Údajně zkažena jest,“ promluvil Esmé po chvilce. „Církev katolická. Vy-
bírání peněz za odpustky prý špatné jest.“

„Ano,“ souhlasil Euan, „jest. U protestantů toto nenajdete. Každý právo na odpuštění má, ať chud, či bohat jest. Proč by za něj lidé peníze dávati měli? A ti nemajetní jej dostati nemají? Odpustky zkrátka špatné jsou. Jde o zneužívání moci duchovní.“

Seigneur d'Aubigny na slova reverendova neodpověděl, místo toho se zeptal: „Proč u vás zpovědi jako u katolíků nejsou?“

„Protože kalvinismus vztah přímý mezi jednotlivcem a Všemohoucím zdůrazňuje, taktéž důraz na modlitbu osobní a víru klade, a váhu svrchovanou Písmu dává. Věříme, že hříchy přímo Pánu skrze modlitbu mohou vyznány býti a odpuštění skrze víru a vztah s Ním přijímáno jest, a netřeba prostředníka žádného. Já a ostatní kněží tady jsme, abychom povzbuzení duchovní a rady potřebným nabízeli a vyslechli je, pokud se svěřiti chtějí, avšak nepovím vám, že se k vykoupení třikrát *Otče náš* pomodlití musíte.“

„Rozumím. Asi.“ Seigneur vstal z lavice. „No děkuji za rozhovor. Já... popřemýšlím o tom všem.“

„Není zač. A pamatujte, naslouchejte srdci svému a uvidíte, že správně rozhodnete se. Bůh kroky vaše povede,“ odvětil Euan a také se postavil. „A kdybyste si někdy potřeboval promluvíti, přijďte, rád vás vyslechnu.“

„Děkuji.“ Esmé se s reverendem MacFarlanem rozloučil a zpátky do paláce zamířil.

„Kde jest seigneur d'Aubigny?“ otázal se James poté, co vešel do jídelny, neboť si všiml, že chybí. Obyčejně obědvali spolu.

„Asi již Skotsko konečně opustil, jistě se již vyzpovídati potřebuje,“ ozval se kdosi a několik lardů se zasmálo, tvář vladařova však kamenná zůstala. Posadil se ke stolu a jeden z pánů vznešených pronesl:

„Vaše Milosti, smím se zeptati... Jak to ohledně seigneura d'Aubigny bude? On sám si doposud nic nevybral, takže –“

„Takže počkáme,“ dokončil za něj monarcha. „Dobře víte, že jsem mu možnost zvoliti si cestu svou sám dal, až tak tedy učiní, včas se o tom dozvíte.“

„Jestli vám radu mohu dáti, nedovoďte zde zůstávati muži tomu. Vždyť jedná se o katolíka –“

„A dosti! Seigneur d’Aubigny má tolik času, kolik chce a vy se s přítomností jeho buď smíříte, nebo opustiti dvůr můžete a již si o záležitosti této nepřeji nic slyšeti!“ Král opět vstal a zamířil pryč. Chut’ na jídlo jej úplně přešla. Občas měl pocit, že šlechtici se snaží rozhněvati jej záměrně a hlavně, že se jej ovládati pokoušejí. *Jenže já jim něco takového neumožním. Ano, jsem sice mlád a přiznávám ne příliš zkušen, co vládnutí se týče, leč hráti si se mnou nesmí. Jsem panovník jejich a oni mne musí uznávati.*

Uběhl týden další a Esmé konečně k rozhodnutí došel.

Doufám jen, že jest správné, pomyslel si a poté, co jej ohlásil dveřník, se zhluboka nadechl a do kabinetu Jamesova vstoupil. Jednalo se o místnost středně velkou s krbem, psacím stolem a policemi s knihami a dokumenty různými. „Vaše Milosti,“ poklonil se.

„Seigneure,“ usmál se vladař a odložil stranou papíry, jež studoval.

„Já... Mohl bych s vámi mluvit?“

„Jistě. Posad’te se.“

„Děkuji. Já... Přemýšlel jsem a již jsem k závěru dospěl.“

„Ano?“

„Já... dlouze jsem vše zvažoval a... a... a přestoupím ke kalvinismu.“

Srdce monarchovo radostí zaplesalo. Nemohl tomu uvěřit. „Jste si tím jist?“

„Ano, jsem.“

„Výborně, co nejdříve tedy vyznání kalvinismu podepíšete, nejlépe hned v týdnu příštím.“

Seigneur d’Aubigny v odpověď pouze přikývl.

„A jest třeba, abyste se naučil doktríny jeho a pravidly církve katolické se již nenechával vésti.“

„Zajisté.“

„Mohu... mohu vás učiti,“ navrhl panovník váhavě. „Pokud chcete? Ne nutím vás.“

„Já... jste laskav, přijímám nabídku vaši. Děkuji.“

„Není zač,“ odvětil vládce s úsměvem, ačkoliv slova vděku si nezasloužil. Esmé nevěděl věc jednu. Jednal z důvodů čistě sobeckých. Toužil s ním totiž

stráviti času ještě více než doposud a tohle skvělá příležitost byla. „Začneme tedy hned po podpisu, ano?“

„Dobře. Já... Jestliže mne teď omluvíte, rád bych o rozhodnutí svém napsal Catherine.“

„Jistě, jen běžte.“

„Děkuji.“ Seigneur vstal a poté, co se poklonil, odešel z kabinetu.

Ach, Pane, děkuji, obrátil se James s vděkem k Bohu. *Děkuji, že si vybral mne. Nedokáži si představit, že by odjel. Potřebuji jej tady.*

O dny dva později seděl Esmé u sebe v komnatě a zapisoval si do deníku.

pondělí 21. prosince 1579

Dnes jsem podepsal vyznání kalvinismu, a abych přiznal, jsem poněkud rozrušen z toho. Říkám si, jestli jsem chybu neudělal. Možná jsem o tom měl trochu déle přemýšlet.

Již jest však pozdě nad mlékem rozlitým plakati, již jsem víru svoji změnil a vrátiti čas zpátky nedovedu. Doufám jen, že Catherine se na mne nerozhněvá a že volbu moji pochopí. A Matias také, až se mu s tím svěřím. Sice bych mu rád pověděl o všem hned, jenže na cestách jest a já netuším, kde ve Skotsku se právě nachází, takže za ním ani posla poslati nemohu. Musím počkati, až mi zase napíše, abych věděl, kde jest.

Ach bože, tolik bych si přál, aby alespoň na chvíli do Edinburghu přijel. Nejen kvůli tomuhle, nýbrž i proto, že mi chybí. Velmi. Nelze po něm však chtít, aby záměry své změnil, protože se mi po něm stýská. Kdybych tak učinil, sobecky bych se zachoval, což by ode mne vůbec hezké nebylo. Nějak tohle všechno zvládnou sám. Nic jiného mi ani nezbyvá.

O pět dní dalších později seděl Esmé opět u sebe v komnatě a četl si dopis, ježž od ženy své dostal a v němž stálo, že matka jeho, Anne Stuart, seigneuresse d'Aubigny, třetího prosince zemřela.

Zíral na ta slova napsaná a po tvářích mu slzy stékaly. Mrzelo jej, že se s ní ani rozloučiti nemohl.

„Seigneure?“ uslyšel najednou, a když vzhlédl, uviděl krále. Okamžitě vstal a poklonil se.

„Vaše Milosti.“

„Klepal jsem, ale vy jste neodpovídal.“

„Omlouvám se.“

„Proč pláčete? Stalo se něco?“

„Já... Matka moje... Právě jsem dostal dopis od Catherine, že třetího prosince zemřela.“

„Ach, to jest mi líto. Přijměte soustrast moji upřímnou.“

„Děkuji.“

„Já... Půjdu tedy zase. Přišel jsem, protože jsme měli mít hodinu náboženskou, ale ta počkati do zítřka může.“

„Ne! Chci říci, mohl byste tu, prosím, zůstat?“ otázal se Esmé, potřeboval rozptýlení nějaké a doufal, že rozhovor s panovníkem by mu jej poskytnouti mohl.

„Jistě,“ přikývl James a posadil se na postel. *Pro vás cokoliv.*

Kapitola 5.: Přítomnost: srpen 1614

Anglické království

Hrabství Leicestershire, Melton Mowbray

„Jsi v pořádku?“ zeptal se George bratra svého staršího, když přijeli do městečka Melton Mowbray, jež nacházelo se jen pár mil od Goadby Marwood, a zastavili u potoka, aby se koně mohli napít. John jej totiž na projížďku pozval, jenže mlčel od chvíle, co vyjeli.

„Co? Ach ano, jistě, jsem. Jen přemýšlím.“

„O čem?“

„Vlastně o tobě.“

„O mně? Proč?“

„No...“ John na chvílku zaváhal. Úplně netušil, jak začít. „Já... dozvěděl jsem se věci jisté. Týkají se toho, že... že prý i muži se ti líbí.“

George ztuhl. „Kdo ti o tom pověděl? Susan?“

„Ne, Christopher.“

Chris? podivil se George v duchu. *Odkud on o tom ví?*

„Leč, prosím,“ John se na něj podíval, „řekni mi, že se mylí.“

„Já...“

„Georgi!“

„Ne, nemýlí se. Přitahují mne i muži,“ přiznal oslovený nakonec a odvrátil se, protože nechtěl znechucení ve tváři Johnově vidět.

„Oh, proboha!“ vykřikl starší z bratrů. „Vždyť jde o špatnost! Chování takovéto zakázáno jest. Odsoudí tě, jestliže pravda tato ve známost vejde.“

„Já vím.“

„Nezdá se mi! A musel ses líbati zrovna s Jeho Veličenstvem? – Soudím totiž, že i toto pravda jest. – Vždyť ženat jest a o panovníka našeho jde. Zbláznil ses?!“

„On mne políbil první.“ *Ačkoliv já se nebránil.*

„Což tě neomlouvá. Neměl jsi jej nechati. Ach bože, vůbec rozumný nejsi. I kdyby tento druh vztahů povolen byl, jest tu stále potíže, že král ženat jest.“

„Vždyť jsme se jen líbali. Netvrdím, že jsme se zachovali správně –“

„Přesně, nezachovali a ty tak již jednati nesmíš. Nejlépe uděláš, pokud se co nejdříve oženíš. Promluvím si o tom s matkou.“

„Ale –“

„Žádné ‚ale‘. Jde o špatnost a já nechci, aby tě církev odsoudila. Kdy tahle poštelost začala? Ve Francii? Nebo snad s Danielem? Překročili jste hranici přátelství?“

„Miloval jsem jej.“

„Miloval?!“ zopakoval John nevěřicně. „Tohle jest sodomie, ne láska. Jest dobře, že jsi od něj utekl. Zachoval se ošklivě, když tě do věci takovýchto zatáhl, pakliže se však s lidmi těmito již setkávati nebudeš, ještě se můžeš před hněvem Božím zachrániti.“

„Já –“

„Ne, mlč! Zvrhlosti tyto prostě špatné jsou, a jestliže zamýšlíš dopouštěti se jich i nadále, již bratrem mým nejsi. Štěstí, že otec se toho nedožil. Ten se teď musí v hrobě obracet.“

„Cože?“ vydechl překvapeně mladší z mužů a v očích oceánově modrých se mu objevila bolest. „To... to nemyslíš... Proč říkáš věci takovéto? Já bych ti je také nikdy nepověděl.“

„Tak se s tím bojovati snaž! Vždyť jde jen o nemoc.“

„Ne, nejsem nemocen. Já...“ George zavrtěl hlavou, povzdechl si a nechal větu nedokončenou. Uvědomil si, že nemá cenu pokoušet se mu něco vysvětliti. *Stejně by mne nepochopil. Bohužel.*

Hrabství Middlesex, Westminster

„Jaký jest názor váš, Grahame?“ uslyšel hrabě z Montrose najednou hlas muže menšího, s vlasy tmavě hnědými, vousem hustým a očima černýma, sira Thomase Laka, jenž jej z myšlenek vytrhl. Nacházel se totiž v York House, domě prokurátora generálního Anglie a Walesu, na schůzi odpůrců Roberta Carra, ale poté, co sir Bacon a Thomas začali vésti spor, zda záměry jejich jsou či nejsou morálně správné, přestal vnímati.

„Domnívám se, že bychom v tom neměli ustávat,“ odpověděl.

„Souhlasím,“ připojil se k Johnovi William Herbert, třetí hrabě z Pembroke, jenž ve čtyřiatřiceti letech byl ze spiklenců přítomných nejmladší. „Ostatně hra již rozehraná jest. George již Jamese zaujal, sám jste nám, Baccone, poznanek tento ráčil sděliti. Pozval jej na ples a my musíme zaříditi, aby se tím u dvora naposledy neobjevil.“

„Přesto mi to nespravedlivé přijde,“ namítl Francis. „Vůči Jeho Veličenstvu i Georgovi. Jak jsem již říkal Grahamovi, co stane se, pokud se král o spiknutí dozví? Rozhněvá se. A ten chlapec se právě ve věku pro hledání nevěsty příhodném nachází, a ne aby rozptýlení panovníkovi poskytoval.“

„Vzájemně se přec nijak nevylučuje ženu a zároveň milence mít,“ poznamenal David Wilson, markýz ze Southamptonu, a odkašlání George Abbota,

arcibiskupa z Canterbury, jemuž se ve tváři nespokojenost zračila, nijak na vědomí nebral. Arcibiskup sice podporoval hraběte ze Somersetu svržení, leč z toho, aby se George Villiers milencem vladařovým stal, projevoval nadšení pouze malé.

Jistě, jenže ne všichni jsou jako ty, odvětil prokurátor generální v duchu na prohlášení Davidovo – O šlechtici světlovlasém se totiž všeobecně vědělo, že spoustu poměrů mimomanželských má. – a vzal si ze stolu pohár s vínem přesně ve chvíli, kdy do salónku komorník jeho vstoupil, oznamuje, že Lucy Russell, hraběnka z Bedfordu, přišla.

„Madam.“ Francis – a taktéž páni ostatní – ze zdvořilosti vstal, když do místnosti žena hnědooká, černovlasá, postavy střední vstoupila. „Co vás sem přivádí?“

„Vlastně záměry vaše, pánové,“ odpověděla a posadila se na židli volnou poslední, jež nacházela se u okna do zahrady. „Vím, že jste manžela mého o pomoc žádali a že vás odmítl, já vám ji naopak nabízím.“

„Vy?“ otázal se udiveně markýz ze Southamptonu a upřel na ni oči oříškově hnědé.

„Ano, já. Možná si to zatím neuvědomujete, leč potřebujete mne.“

„Bez urážky, madam, ale nechápu proč,“ promluvil sir Geoffrey Ballett, muž šedooký, blondatý, jen o roky dva starší než William a i než sama hraběnka z Bedfordu.

„Mohu pro záměry vaše královnu získati. Určitě jest vám známo, že lady z ložnice jsem její, zároveň však i důvěrnice, a ona se mi svěřila, že Somerset ráda nemá –“

„No, diviti se jí nemůžeme, že?“ ozval se opět Geoffrey a začal se smát, kromě markýze ze Southamptonu se k němu ale nikdo nepřidal.

„A já se domnívám, že ji díky tomuto přesvědčiti dokáži, aby nás podpořila,“ dokončila Lucy, jako kdyby ji sir Ballett nikdy nepřerušil.

„Já si tím nejsem jist. Proč by se chtěla zbaviti milence jednoho manžela svého jen proto, aby mu druhého podstrčila?“ zapochyboval John.

„Protože, jak jsem již zmínila, Carra moc v lásce nemá. Myslí si o něm, že jest pyšný příliš a pro Jamese, jemuž, ačkoliv odcizeni jsou, přeje jen věci dobré, vůbec ne příhodný. Takže pokud jí dokážeme, že přítomnost Villiersova jest pro něj v době současné tím nejlepším a že k odstranění Somersetově přispěje, pomůže nám.“

„Já bych to zkusil,“ řekl Thomas. „Záštitu Annina by mohla prospěšná býti.“

„Jsem názoru téhož,“ připojil se k němu arcibiskup a ostatní postupně také souhlas vyjádřili.

„Výborně,“ usmála se hraběnka. „Tak já ji o tom zpravím.“

„Přec jí ale možná neprozrazujte úplně vše,“ promluvil hrabě z Pembroke.
„Určitě ne jména naše, pro jistotu.“

„Nestrachujte se. Nepovím ji, kdo všechno jest do spiknutí zapojen,“ přislíbila a vstala. „Nyní mne, prosím, omluvte, musím vrátit se k Jejímu Veličenstvu,“ pronesla a zamířila pryč.

Hrabství Leicestershire, Goodby Marwood

Tentýž den, kdy konala se schůze odpůrců Roberta Carra, seděl George na zahradě před domem rodiny své a zapisoval si do deníku.

pátek 12. srpna 1614

Již tomu jsou dny tři, co naposled jsem mluvil s Johnem. Od chvíle, kdy dozvěděl se, že líbí se mi i muži, se mnou ani slovo jedině neprohodil, a to mne mrzí. Přál bych si, aby se mi alespoň pokusil porozumět, jenže on mne místo toho hned odsoudil, což mne trápí. Tedy, já chápu, že lásku osob pohlaví stejného odsuzuje, vztahy takovéhle zakázané jsou, mohl mne však přinejmenším vyslechnouti. Já bych tak na místě jeho učinil. Nezavrhl bych jej hned, protože bratři jsme a vztah náš pro mne něco znamená, leč pro něj zřejmě ne. Nenávidím jej!

Ach ne, věci takovéto nesmím psát! napomenul se a přeškrtl větu poslední, když jej najednou někdo pozdravil. Trhl sebou leknutím a poté, co vzhlédl, spatřil ženu mladou, černovlasou, s očima oříškově hnědýma a pletí alabastrově bílou.

Kdo jest to? otázal se sám sebe, přičemž se zdvořilosti vstal. *Jest nádherná.*
„Dobrý den, slečno...“

„Aston. Anne Aston.“

„George Villiers.“

„Těší mne.“ Natáhla k němu ruku, již jí políbil. „Jsem ráda, že vás konečně poznávám osobně. Susan mi o vás hodně vyprávěla. Jsem totiž přítelkyně její, leč kvůli tomu, že v Newnham Paddox žije, se příliš často nevidáme, tudíž musím příležitosti, že tu teď jest, využít.“

„Rozumím... Vy ale nejste odtud, že?“

„Ne, já v Melton Mowbray bydlím, leč ne dlouho. Přestěhovala jsem se tam před lety dvěma po smrti otcově. Předtím jsem žila ve Westminsteru. Rodina moje však ze Skotska pochází. Do Anglie přijeli jsme spolu s Jejich Veličenstvy.“

„Ach, tady jsi, Anne.“ Přišla k nim Susan. „Vidím, že ses již s bratrem svým seznámila.“

„Ano, věru jest velmi hezký,“ odpověděla žena oslovená, čímž způsobila, že se George začervenal.

„Děkuji. I vy jste krásná,“ pronesl, zatímco lady Feilding se spokojeně zavtářila. Doufala, že si ti dva do oka padnou. Proto Anne tentokrát pozvala k nim, ačkoliv se obvykle v Melton Mowbray scházely.

„Děkuji,“ usmála se Anne a sledovala, jak si George ze stolu deník, brk a lahvičku s inkoustem bere.

„Prosím, omluvte mne, dámy, půjdu a –“

„Říkala jsem si, že bys Anne obrazy své nějaké mohl ukázati,“ skočila Georgovi do řeči Susan. „Ona miluje umění, takže jsem se jí zmínila, že maluješ.“

„No já –“

„Prosím,“ přerušila jej tentokrát černovláska, „přála bych si je prohlédnouti.“

Povzdechl si. „Nuže dobrá. Vězte ale, že sestra moje ráda přehání, ty malby nejsou příliš pěkné.“

„Uvidíme,“ odvětila Anne a následovala George a Susan dovnitř domu.

Hrabství Middlesex, Westminster

Přibližně v tutéž dobu, kdy George s lady Feilding a přítelkyní její mluvil, seděl James v salóncu svém soukromém v paláci Whitehall a hrál šachy s jedním z gentlemanů z ložnice svých, Philipem Herbertem, hrabětem z Montgomery, jenž taktéž jako bratr jeho starší, hrabě z Pembroke, vlasy a vousy hnědé, leč o hodně světlejší, a oči čokoládové měl. Kromě nich dvou se z rozkazu vladařova v místnosti nikdo jiný nenacházel.

„Jest všechno v pořádku? Dneska působíte nějak rozhněvaně,“ promluvil Philip poté, co chvíli muže druhého pozoroval. Byli milenci bývalí, přestože se však rozešli, stále vztahy dobré mezi nimi panovaly a král se mu s věcmi mnoha svěřoval.

Monarcha vzdychl. „Dostal jsem se do sporu s Robertem.“

Zase? „A proč?“

„Na tom nezáleží. Nepovedeme rozhovor o něm, vím, že jej v lásce příliš nemáš.“

Ano, protože jest hlupák pyšný. „Ale ne, já jen... Mohu mluvit otevřeně?“

„Prosím.“

„Dobrá tedy, nemyslí, že byste s ním měl zůstat. Dle názoru mého vás jen využívá kvůli moci a nemluví tak proto, že bych žárlil, však spolu již nejsme. Poskytují vám pouze radu přátelskou. Somerseta mnoho lidí nemá rádo. Ukončete vztah s ním dříve, než na něj doplatíte. Stejně, patrně s ním

šťasten nejste, když se často dostáváte do sporu. A pokud nutně potřebujete milence, jsem si jist, že snadno někoho najdete.“

„Možná jsem již našel.“

„Ano? Koho?“

„George Villiers se jmenuje, jenže potíží jest, že mne již viděti nechce. Vinou mojí vlastní.“

George Villiers? To jest ten, o němž se mi zmiňoval Will, že jej pro Jamese vybrali, ne? „Co se stalo?“

„Neúmyslně jsem udělal něco, co připomnělo mu někoho, kdo mu kdysi ublížil, a on se mne teď bojí. Proto ani nepřijde na ples, na nějž jsem jej pozval, a já... sice pohnutkám jeho rozumím, leč zároveň mne mrzí, že jej již nespátřím a věru rád bych se mu omluvil.“

Toužíš se mu omluviti? Philipovi se naštěstí podařilo tvářit neutrálně, ačkoliv jej slova vládcova velmi překvapila. On tě tedy asi vskutku hodně zaujal, jinak bys něco takového neučinil. Znáš tě příliš dobře. Musím ale o tomto rozhodnutí Villiersově pověděti Willovi a ostatním. Určitě o něm totiž nevědí.

„Leč netuším jak. Nepřeji si jej znovu vyděsiti.“

„Chápu,“ odvětil Philip a v té chvíli do místnosti jeden z komorníků z ložnice vešel a příchod krejčího královského ohlásil.

„Počkati, Philippe, jak myslíš, že Villiers nepřijde na ples?“ otázal se hrabě z Pembroke bratra svého mladšího, jenž jemu a hraběti z Montrose pravdu tuto sdělil hned den druhý po rozhovoru s panovníkem.

„Tak, jak to říkám, Wille, Jamie mi včera prozradil, že dopis, v němž psal, že na bál nedorazí, od něj obdržel.“

„A uvedl důvod?“

„Prý proto, že se krále bojí, jelikož udělal něco, co mu někoho, kdo mu kdysi ublížil, připomnělo, leč o kom mluvil, nevím. Avšak na odstranění Carra záměr podle mne ztracen není, protože James mi také sdělil, že se chce Georgovi omluviti, což znamená, že jej musel hodně zaujmouti, jinak by tak neučinil. Věřte mi. Znáš jej dobře.“

Hm, asi hovořil o Summersovi. On mu určitě nějak ublížil, když od něj utekl, usoudil hrabě z Montrose a vtom mu něco došlo. Vždyť Bacon chlapce toho na večeri pozval, a pokud tedy na ples nepůjde, jistě by i jemu napsal, že nepřijde. Z Goadby Marwood sem jest cesta dlouhá, nedávalo by smysl, aby přijel jen kvůli ní. Psaní žádné ale nepřišlo. Posel však ještě doraziti může, událost se přec až v týdnu příštím koná... Počkati, Francis zmínil, že George se chystá na návštěvu i k sestře své, takže s tím asi spojí tu večeri.

Ano, asi jsem našel vysvětlení. Ne, stejně mi tady něco nesedí. Přec, kdyby jej James vyděsil, tak pozvání by odmítl hned a –

„Grahame!“ Hlas Williamův Johna z myšlenek vytrhl. „Posloucháte mne?“

„Omlouvám se, nevnímám jsem,“ přiznal oslovený. „Přemýšlel jsem. O tom odmítnutí. Něco se mi na tom celém nezdá.“

„A co?“

„Přemýšlejte, proč by Villiers pozvání královo neodmítl hned v Apethorpe, jestli jej vyděsil, jak napsal v dopise?“

„Protože...“ začal starší z bratrů Herbertových, leč vzápětí opět zmlkl, neboť si uvědomil, že neví co odpovědět.

„Takže myslíte, že list ten někdo padělal?“ zeptal se hrabě z Montgomery.

„Toto mne nenapadlo, ale když jste to teď řekl, tak ano,“ souhlasil John.

„Jen otázkou jest kdo. Možná Carr.“

Philip zavrtěl hlavou. „Podle mne by tohle neudělal. Nechci se jej zastávat, ale vždyť by tím nedosáhl ničeho. George by se nakonec na plese objevil, takže by se s ním James setkal.“

„Pravda. Čin tento by smysl nedával,“ připustil hrabě z Montrose. „Tudíž jej musel napsati někdo jiný. Jenže kdo?“

„Počkejte,“ ozval se William. „Jde jen o domněnku. Vždyť třeba ten list vskutku pravý jest. V Apethorpe George sice s pozváním souhlasil, pak však po zvážení věci celé mohl názor změnit.“

„Mohu psaní získati, abychom si pravost ověřili,“ pronesl hrabě z Montgomery. „Tedy pokud vy, Grahame, nebo sir Bacon znáte písmo Villiersovo.“

„Znám a stejně tak Francis,“ odvětil John ve chvíli stejnou, kdy hrabě z Pembroke se zděšením jasným v očích čokoládově hnědých vykřikl:

„Chceš ten dopis ukrásti?! Zbláznil ses?“

„Neukradnu jej, jen si jej vypůjčíme a zase jej vrátím. James si ničeho nevšímne,“ vysvětlil záměr svůj Philip. „Jsem příhodný pro úkol tento. Nezapomínej, že jako gentleman z ložnice mám přístup do komnat jeho, i když tam není.“

„No ale přesto buď opatrný. Sice gentlemanem z ložnice královým můžeš býti a on tě rád může mít, leč určitě jej nepotěší, pokud tě přistihne, jak mu ve věcech slídíš.“

„Nestrachuj se, dám si pozor,“ přislíbil hrabě z Pembroke s povzdechem, jelikož věděl, že by mu bratr jinak nedal pokoj, avšak chápal jej, také by nikdy nechtěl, aby se jemu něco stalo.

Hrabství Leicestershire, Goadby Marwood

Mezitím, co spolu hrabata Montrose, Montgomery a Pembroke hovořila, vyšel George z domu rodiny své a trhl sebou leknutím, protože tam stála Anne. „Slečno Aston.“

„Omlouvám se, neměla jsem v úmyslu vás vyděsiti. Chystala jsem se zaklepati.“

„V pořádku. Přišla jste za Susan?“ *Bože, jest tak krásná. Ty šaty zelené jí vskutku sluší.*

„Vlastně za vámi.“

„Za mnou?“

„Ano... Margaret, sestra moje, v sobotu v týdnu příštím pořádá ples, tudíž jsem vás požádati chtěla, zda byste mne tam doprovodil...“

„Oh, omlouvám se, jsem již někam pozván.“

„Netřeba, omluvy, chápu,“ odpověděla a v té chvíli se ve dveřích objevil John, jenž ji pozdravil, avšak kolem George prošel bez slova jediného.

„Odpusťte,“ promluvila opět, když jim starší z bratrů Villiersových z dohledu zmizel. „Byl jste na odchodu, takže vás asi zdržuji, že?“

„Ne, vůbec ne,“ vyhrkl George rychle. „Chtěl jsem jenom jeti na vyjížd'ku, což počkati může.“

„Ne, ne, já nechci, abyste kvůli mně záměry své měnil. Mohla bych se k vám ale přidati. Kam máte namířeno?“

„No, myslel jsem, že bych navštívil Willa, již dlouho jsem tak neučinil, leč můžeme jeti jinam, do Brooksby se vydám až zítra.“

„Ne, ne, já jej ráda poznám. Tedy pokud by jej nerozhořčilo, že bych tam přijela také?“

„Určitě ne,“ ujistil ji, vzal si ze stáje koně a spolu s Anne zamířil do Brooksby, odkud vlastně pocházel. Narodil se tam, stejně jako všichni bratři a sestry jeho, a až do smrti otcovy tam žil. Pak se s matkou, Susan, Johnem a Christopherem do Goadby Marwood odstěhoval.

„Povězte,“ promluvila Anne poté, co chvíli mlčky jeli, „nabyla jsem dojmů, že s bratrem na sebe nahněvaní jste.“

„Dostali jsme se do sporu, jest to složité, a já o tom mluvit nechci.“

„Tak dobře,“ přikývla, a aby změnila téma, otázala se: „Kam že v sobotu jdete? Jestli se mohu zeptati?“

„Na ples. Do paláce Placentia. Pozvalo mne tam Jeho Veličenstvo.“

„Oh, netušila jsem, že se s ním znáte.“

„No, poprvé jsem se s ním setkal v sobotu minulou. Na lovu v Apethorpe. A upřímně? Překvapil mne zájmem svým o osobu mou. Nikdy bych nečekal, že by si zrovna mne všiml.“

Mne by spíše udivilo, kdyby si tě nevšiml. Sice jest z šatu tvého poznati, že peněz nazbyt nemáš, leč přesto v tom hezky vypadáš. Ty sám velmi pohledný jsi, sdělila Anne Georgovi v duchu a nahlas pronesla: „No, nikdy neříkejte nikdy. Nemůžete vědět, co pro vás osud nachystal. Teď jste tady, za měsíců pár se však v pozici nějaké významné u dvora můžete nacházeti.“ Divila bych se, kdyby tě James nechtěl mít u sebe, podle toho, co se o něm povídá, a i když bych ti přála, aby ses odtud dostal – za ty roky dva jsem již poznati stihla, že tu celkem život nudný jest – tak doufám, že tě nezíská, sice tě znám sotva den, přesto však po tobě toužím.

Hrabství Middlesex, Westminster

Seděl u sebe doma a přemýšlel. Záměr jeho mu skvěle vycházel. *Rodina Georgova ví, že jde na ples, zatímco král si myslí, že tam nepřijde, a až si někdo uvědomí, že zmizel, již pozdě bude. Za útěk ode mne mi zaplatí. Působilo ale velice zábavně, jak z panovníka rozpaký projevoval, a poté, co jej políbil, čekal jsem, že uteče. Teď jen doufati, že ti hlupáci něco nepokazí, až na ten bál pojede, protože on se nesmí dostat pod ochranu Jamesovu.*

Hrabství Leicestershire, Brooksby

„Jest pravda, co mi pověděl John?“ zeptal se sir William Villiers George, když spolu seděli před domem jejich rodným, Brooksby Hall, a povídali si, zatímco Anne se nacházela uvnitř s ženou Williamovou, jež se také jmenovala Anne. Sir Villiers měl stejně jako bratr jeho mladší vlasy kudrnaté, kaštanově hnědé a oči modré, leč v barvě pommňenkové, ale na rozdíl od něj si vousy nechal narůst.

„Co ti řekl?“ otázal se George, ačkoliv tušil, o co jde.

„Že líbí se ti i muži a že s králem ses líbal.“

„Ano, prozradil ti pravdu,“ zamumlal George tak tiše, že jej William musel o zopakování požádati.

„Wille?“ promluvil znovu George, neboť oslovený dlouho mlčel.

„Georgi, já... Nechci tě odsuzovati. Chápu, že nejde o nemoc, církev vztahy takovéto však zakazuje, za sodomii je považuje. Zachovávej tedy opatrnost. A co vládce našeho se týče... Nedomnívám se, že navázati s ním poměr nápad dobrý jest. Jest ženat, na pravdu tuto nezapomínej. I kdybyste nebyli oba muži, tak by ses ničím více než milencem jeho nemohl státí.“

„Vždyť jsme se pouze líbali a já nedopustím, aby se mezi námi něco dalšího událo.“

